УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
березень

Чудотворна ікона Страждаючої Матері Божої

У церкві святого Андрія чуває над містом Лева чудотворна ікона Страждаючої Матері Божої, яка прославилася багатьма чудесами. Разом із Церквою вона перетерпіла скитання підпілля, сьогодні заносить молитви до Свого Сина у цьому величному храмі. 27 червня 2001 року корону для неї освятив Слуга Божий Святіший Отець Іван Павло II.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ....5
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ....6

75-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА....8

ПРИВІТАННЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО АРХИЄРЕЯ....9

Аріел Алварес ВАЛДЕС
СКІЛЬКИ Ж КНИГ МАЄ БІБЛІЯ?....10

ПОСЛАННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ВЕНЕДИКТА XVI....13

II СЕСІЯ КАПІТУЛИ ПРОВІНЦІЇ НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ....16

Тарас ГАВРИШКО
ПАНАХИДА ЗА ЗАГИБЛИМИ «НА ЛОНЦЬКОГО»....17

Ірина КАРПИНЕЦЬ
ВИСТАВКА ПАМ'ЯТІ ВЛАДИКИ ЙОСАФАТА ФЕДОРИКА, ЧСВВ....18

ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ — ГРІХ....21

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ
ДЕНЬ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ У ЛЬВОВІ....21

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
МОЛІННЯ ЗА ПОМЕРЛИХ....22

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ
ДОБРА СОВІСТЬ — БОЖА СВЯТИНЯ....23

Ігор СКЛЕНАР
ВАЖЛИВО НЕ РОЗМИНУТИСЯ ЗІ СПРАВЖНІМ ПОКЛИКАННЯМ....24

Наталія ЛЕХ
РОЖЕВЕ ЖИТТЯ НА ГОЛУБОМУ ЕКРАНІ....26

ХРЕСНА ДОРОГА ДЛЯ РОДИНИ....29

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ІСПОВІДНИК ВІРИ З ЯВОРОВА....33

с. Томія БРОДОВИЧ, СНДМ
БОЖІ СТЕЖКИ НЕЗБАГНЕННІ....36

Омелян КВІТ
СКОРБНА МАТИ....38

Уляна СТЕЦІВ-ДІВЧУР
КРОСВОРД «ВЕЛИКОПІСНИЙ»....42

Леся ШТИКАЛО
ХРИСТОС ТЕРПИТЬ....41

Люба ДІВЧУР
ЗА ЩО?....41

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ....43

МІСІОНАРЧИК
Наталія ЛЕХ
НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. ДВІ СЛОВІ....44
ЛЮБИ БЛИЖНЬОГО ТВОГО....45
ЗАПИТАННЯ....46

Світлана КОРЧАГІНА
КІТ-МУРКІТ І МИШКА....47

У НАШІЙ ПОШТІ....48

Наталія ЛЕХ
КРОСВОРД....50

ЧИНІТЬ ПЛОДИ, ДОСТОЙНІ ПОКАЯННЯ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

У березні ми входимо в час Великого посту, який є привілейованим часом навернення та покаяння. Кожний християнин зобов'язаний в цьому часі відбути приписану Церквою святу Сповідь, а ті, хто не приступить до цієї Святої Тайни з необачності чи лінивства, насправді чинять гріх. Піст, як навчає католицький катехизм, Церква накладає для того, щоб християнин «через посне умертвлення керував низькими інстинктами і порухами свого тіла, щоб душа людини не попала в рабство низьких сил людської природи, щоб думки вільніше зверталися до Бога, а також, щоби покутував за свої гріхи». Піст, отож, є добрим засобом і методом для зросту в духовному житті, особливо якщо він не стане для нас ціллю постити задля посту, що, на жаль, часто буває між вірними.

Тому напередодні Великого посту і на його початку необхідно поглянути на ще одну сторону посного подвигу — плоди, гідні покаяння, як про це нам звіщає Євангеліє (пор. Мт 3,8; Лк 3,8). Якими повинні бути ці плоди? Євангелист Лука оповідає, як до Івана Хрестителя, який проповідував покаяння, приходили різні люди і запитували: «Що ж нам робити?» Предтеча на перше місце поставив взаємну любов між людьми та людську солідарність: «Хто має дві одежі, хай дасть тому, що не має. А хто має харч, нехай так само зробить» (Лк 3,11). Плоди, гідні покаяння, це не тільки скруха серця і гіркі сльози, з яких іншим немає жодного пожитку. Це також діяльні вчинки милосердя і любові до ближніх. Адже всім, що маємо, ми завдячуємо Божій ласці і Його Провидінню. Тому ми покликані співчувати і допомогти тим, які не в стані досягнути того, що посідаємо ми. Подивімося

уважно, чи нам потрібен весь наш гардероб, чи часом у ньому немає речей, які добрі для вжитку, але для нас просто зайві,— і поділімося ними з ближніми. Не тим, що вже самі не будемо вживати, не лахміттям, а добрими речами. Запросімо на вечерю одиноку сусідку, принесімо обід голодним дітям, яких батько покинув, а мати заледве зводить кінці з кінцями...

«Прийшли також митарі хреститись і йому мовили: «Учителю, що маємо робити?» А він сказав їм: «Нічого більше понад те, що вам призначено, не робіть» (Лк 312-13). Іван Хреститель і Господь Ісус в жодному випадку не заперечують важливості державної влади та всіх її структур. Вони не революціонери в тому значенні, що хочуть запропонувати нову модель державного правління. Багато юдеїв того часу, які вважали тих, хто поступив на службу до Римської держави, зрадниками свого народу і, ймовірно, в подібній ситуації порадили б покинути цю службу. Іван Хреститель закликає усіх людей до відповідальності та поміркованості. Плоди, гідні покаяння — це сумлінно виконувати доручену працю, не перевищувати своїх повноважень, пам'ятати, що кожне людське життя цінне у собі, а не завдяки тому, скільки податків людина сплачує чи яку функцію виконує.

«Вояки теж його питали: «А ми що маємо робити?» Він відповів їм: «Нікому кривди не чиніть, фальшиво не доносьте і вдовольняйтесь вашою платнею» (Лк 3,14). Іван Хреститель не був антимілітаристом, він розумів потребу військової та іншої каральної служби. Але й тут дає влучні поради: нікого не сміємо покривдити. А найважливіше в житті і найбільше щастя — це чисте сумління.

Тому, вступаючи в час Великого посту, не зупиняймося тільки на нашому внутрішньому світі, але також добре проаналізуймо, які можуть бути плоди, гідні покаяння, в нашому стані і принесімо їх.

МІСІОНАР
ІХС
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 26.02.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

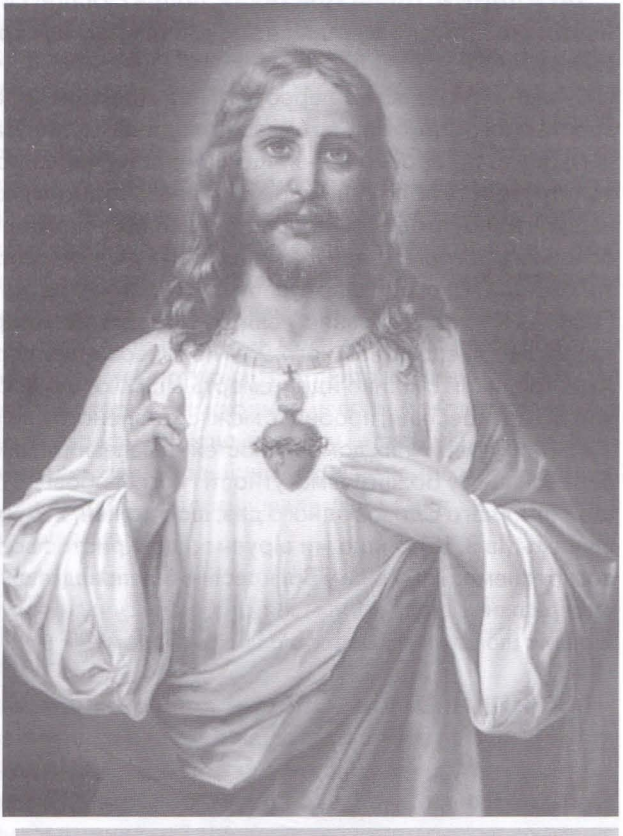

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі зрозуміли важливість взаємного пробачення і примирення між людьми і народами, а Церква своїм свідченням поширювала любов Христа, — джерела народження *нової людини*.

МІСІЙНИЙ: Щоби християни, які в багатьох регіонах світу зазнають різного роду переслідувань за свою вірність Євангелію, підтримувані силою Святого Духа, продовжували відважно й одверто свідчити Слово Боже.

МІСЦЕВИЙ: Щоби хресні батьки, як ті, які взяли на себе відповідальність за духовне виховання своїх похресників, глибше зрозуміли своє покликання до духовного батьківства і з більшою ревністю його переживали.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА КВІТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби християни, попри складні ситуації сьогоднішнього суспільства, невтомно проголошували своїм життям, що Воскресіння Христове є джерелом надії і миру.

Сучасне суспільство перебуває під впливом дедалі більшого потоку інформації та зростаючого споживання. Сучасна людина, поглинута цими суспільними потоками, поволі приходить до переконання, що саме вона через посередництво різних психологічних конструкцій та політичних домовленостей здатна і повинна забезпечити тривалий мир та надійне майбутнє для себе і для прийдешніх поколінь. Однак, осягнути такі цілі неможливо, оскільки в погоні за надією і миром сама людина потрапляє у вир непевності, неспокою та залежності. Сьогоднішнє суспільство постійно демонструє роздратованість та недовір'я. Господь Ісус нас запевняє у святому Євангелії: «Мир залишаю вам, мій мир даю вам; не так, як світ дає, даю вам його. Хай не тривожиться серце ваше і не страхається!» (Ів 14,27). Христос, який сміливо йде у смерть з вірою, що воскресне та подарує всім своїм учням життя і воскресіння, пробиває межі сотвореного світу і встановлює мир, який походить не від хитких політичних домовленостей чи непевних психологічних умовностей, а від твердого переконання у Божій всемогутності і його любові до своїх дітей: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів 3,16). Якщо ми віруємо, що Христос воскрес, то так само й ми разом з Ним воскреснемо. Тому віра у Воскресіння насправді є джерелом правдивого і глибокого миру та справжньої надії. Молімося, щоб наші сучасники у вирі інформацій та споживання таки пізнали цю істину і довірилися Воскреслому.

МІСІЙНИЙ: Щоби майбутні священики молодих Церков були щораз краще культурно й духовно приготованими до євангелізації своїх країн і цілого світу.

На теренах, де більшість людей ще донедавна не знали Христа і Його Євангелія, дуже важко розпочинати працю. Справа ознайомлення населення із євангельськими правдами зіштовхується з багатьма перепонами, між якими насамперед треба виділи так звані культурні та світоглядні. Як представити людині діло спасіння нашого Господа Ісуса Христа, якщо вона переконана, що Бог не є особою (як це звичайно є в Індії), або як закликати їх до милосердя, якщо культура цього народу такого почуття не передбачає. Тому свята Церква відчуває великі труднощі в проповідуванні Євангелія, а саме це проповідування потребує тривалої та ґрунтовної підготовки. Так само і ті священики, які зустрічають подібні труднощі, повинні бути глибоко духовно зрілими, щоб не зневірятися через перші невдачі, нерозуміння оточуючих чи впертість слухачів. Тому молімося за тих молодих семінаристів, які сьогодні готуються до священичого служіння в місійних країнах, щоби вони глибоко пізнали культурні та світоглядні традиції країн, в яких працюватимуть, і гартували свій дух для жертвенної праці для Христа і Його Євангелія.

МІСЦЕВИЙ: Щоби вірні більше усвідомлювали духовну сутність свята Воскресіння Господнього, а також будь-якого іншого свята і не зводили святкування тільки до гедоністичного задоволення і застілля.

Для того, щоб людина могла діяти і відчувати, їй потрібні зовнішні, матеріальні знаки. Так, кожну радість ми переживаємо через сміх, живе спілкування, в кожному смутку очікуємо співчуття. Так само кожну визначну подію відзначаємо таким чином, щоби наша пам'ять і повага виявилися назовні. Так відзначаємо й свята, в тому числі релігійні. Наші церковні та народні традиції надзвичайно багаті, різноманітні, веселі та промовисті. Зближаючись до свята Воскресіння Господнього, як не пригадати чудових звичаїв великодніх обновок, прибирання та заквітчування оселі, приготування великої кількості писанок і крашанок, а також інших великодніх страв. Не можна оминути багатої Великодньої Богослужби, посвячення страв та прекрасних гаївок та інших ігор, які молодь, діти, а іноді й старші водять навколо церкви. Однак людина має схильність святкування обмежити тільки до цих зовнішніх, видимих горизонтів і нехтувати правдивим значенням свята. Насамперед треба пам'ятати, що слово «свято» походить від слова «святий», а воістину святий є тільки Господь — той, який живе і царює вічно, Сотворитель неба і землі, Спаситель і Відкупитель, який освячує та уводить у життя вічне. Святкувати насправді — означає освячувати дні, виділяти їх з-поміж інших, щоби осягнути тіснішої злуки з Богом, щоби збагнути Його любов до нас , зрозуміти все, що Він вчинив для нашого спасіння. Тому ми, готуючись до свята, повинні насамперед про це свято читати, багато молитися. В час перед Великоднем шукати можливості пройти реколекції (якщо їх не проводять у вашій парафії, можливо пройти і в сусідній), а в сам день пам'ятати про зміст свята, а не обмежитись лише зовнішніми виявами його відзначення. Молімося, щоб якомога більше людей глибше усвідомлювали дух і зміст свята і менше звертали увагу на зовнішні прояви святкування.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА КВІТЕНЬ МУЧЕНИЦЯ ВАСИЛІСА (4 КВІТНЯ)

249 року розпочалося одне з наймасовіших переслідувань християн в Римській імперії, що розпочав імператор Декій, який звинуватив християн в державній зраді. Це переслідування з більшою чи меншою інтенсивністю продовжували майже всі його наступники. Того, кого звинуватили у вірі в Христа, примушували принести жертву «офіційним державним божествам», тобто ідолам. Кара за відмову — смерть. Свята мучениця Василіса, донька римського патриція, була звинувачена в числі багатьох інших дівчат у тому, що належить до християнської Церкви. Після відмови підкоритися наказу імператора разом з іншими мученицями її було страчено мечем близько 252 року.

■ *мученица ВАСИЛІСА*

75-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА

■ *Глава Української Греко-Католицької Церкви блаженніший Любомир ГУЗАР*

26 лютого 2008 року Главі Української Греко-Католицької Церкви, блаженнішому Любомирові, виповнилося 75 років життя. Приємним моментом дня було привітання від Президента України, яке передав п.Юрій Богуцький, заступник Глави Секретаріату Президента України. За визначний особистий внесок у духовне відродження українського народу, багатолітню церковну діяльність та з нагоди 75-річчя від дня народження Віктор Ющенко нагородив блаженнішого Любомира орденом князя Ярослава Мудрого III ступеня. Всі урочистості з нагоди 75-ліття уродин і 50-ліття священства (священичі свячення відбулися 30 березня 1958 року) блаженнішого Любомира у м. Києві заплановані на 2 березня 2008 року. У цей день о 10.00 у василіянському храмі святого Василія Великого буде відслужено подячну архиєрейську Божественну Літургію. Відтак о 18.00 в Національній опері України імені Т.Г. Шевченка відбудеться ювілейний вечір.

Редакція часопису «Місіонар» приєднується до вітань з нагоди ювілею та бажає блаженнішому Любомиру здоров'я, миру, мудрості та терпеливості в його покликанні вести святу Українську Греко-Католицьку Церкву шляхом освячення і здобування Божого Царства.

ПРИВІТАННЯ ВСЕЛЕНСЬКОГО АРХИЄРЕЯ ВЕНЕДИКТА XVI ДЛЯ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА З НАГОДИ 50-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА

Нашому Достойному Братові Кардиналу Любомирові Гузару
Верховному Архиєпископу Києво-Галицькому

На пам'ять урочистої і святкової події звертаємо до тебе Нашу думку, Достойний Брате, щоб повернутись разом з тобою духом до того дня, в якому тебе, оточеного і привітаного збором вірних і дорогих осіб, зараховано до служителів Христа. Цим Листом висловлюємо тобі Наші поздоровлення і з великою любов'ю бажаємо наново від початку пройти твоїм священичим шляхом, повністю посвяченим апостолятові.

Ти, насправді, був піднесений до священичого чину в Стемфордській українській єпархії і там почав своє священиче служіння, що триває п'ятдесят років і присвячене багатогранній діяльності. Заслуговують на згадку ті обов'язки, які ти виконував для духовного служіння вірним і для відповідного навчання молодих семінаристів.

■ *Папа ВЕНЕДИКТ XVI*

Завершивши вищі теологічні студії у цьому Вічному Місті, ти прийняв монаше життя, якому від цього моменту посвятив усі свої сили. Але твій апостолят між вірними українцями, для яких ти присвятив невтомне дбання в душпастирському служінню, найбільше вирізнився, відколи ти увійшов до грона наступників Апостолів, а згодом до Колегії кардиналів.

Повсюди бачимо докази твоєї працьовитості і приклад твоєї єпископської турботи. Справедливо визнаними є твій розум, врівноваженість, розважливість у судженнях, відкритість на діалог з усіма. Не хочемо замовчувати і твоєї глибокої побожності, апостольської ревності, особливої любові, здатності завжди бути готовим, щоб усім послужити.

Тому, наближаючись до цього особливого ювілею твого священства, прагнемо від усього серця скласти тобі Наші щирі побажання, а також твоїй Церкві в Україні та твоїй Студитській Спільноті. Благаємо Господа, безмежно доброго, щоб щедро винагородив твої заслуги, був поруч з тобою із Своєю постійною допомогою і супроводжував тебе з Своїм Духом Утішителем. Небесна Матір, Цариця Апостолів, нехай завжди тебе підтримує. Тобі, Достойний Брате, уділяємо Наше Апостольське Благословення, яке радо поширюємо на Куріяльних Єпископів і на всю твою церковну спільноту.

Дано у Ватикані, 31 січня 2008, на третьому році нашого Понтифікату.

Венедикт XVI, Папа Римський

СКІЛЬКИ Ж КНИГ МАЄ БІБЛІЯ?

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)

Єврейське коріння християнської проблеми

Біблія — це не одна лиш книга, як дехто думає, але справжня бібліотека. Складається вона із сімдесяти трьох книг, досить таки великих. Наприклад, книга пророка Ісаї має аж шістдесят шість глав, інші ж коротші, як, наприклад, книга пророка Авдія, що не має жодної глави, тільки двадцять один вірш. Найменшою ж з усіх книг є Друге послання Йоана, що має лише тринадцять віршів. Усі книги поділено так: Старий Завіт містить сорок шість книг, а Новий Завіт двадцять сім.

Деколи потрапляє до наших рук Біблія, яку надрукували протестанти, і буваємо заскочені, бо у ній бракує семи книг, оскільки ця Біблія має лише шістдесят шість книг. Це бачимо в Старому Завіті, в якому бракує чотирьох так званих історичних книг (Товит, Юдита, Перша і Друга книги Макавеїв), двох поетичних книг (Мудрості та Проповідника) та однієї пророчої книги (Варух).

Яка ж історія такої різниці між католиками та протестантами?

Палестинський Старий Завіт

В першому столітті християнської ери євреї, які визнавали лише Старий Завіт, ще не мали повного визначення списку своїх книг, тобто завершеної, сформованої Біблії. Вони мали надію, що з'являться ще новіші писання для розширення Священного Письма.

Але час безупинно спливав. Починаючи від знищення Єрусалиму в VI столітті перед Христом і остаточного зникнення вільної юдейської держави зростала стурбованість серед релігійних лідерів: як зберегти віру серед народу й офіційно об'єднати список творів, в яких визначалася б віра Ізраїлю. Деякі побожні книги, що кружляли поміж людьми, містили, поза всяким сумнівом, цікаві ідеї, але були й інші, що видавалися сумнівними та були вкрай небезпечними.

Тому в результаті фільтрування залишились тільки ті книги, які безсумнівно мали Боже натхнення і їх прийняли як Священне Писання. Цілість офіційних книг, які юдейська спільнота прийняла як натхненні та такі, що мають автентичну доктрину віри, звемо «канон» (норми, правила), бо в них відображене правило життя для тих, хто вірить в нього. Інші книги, відкинені, з часом отримали назву «апокрифи» (невідомі, містичні), тому що маючи сумнівну доктрину, сприймалися як писання, які походять з «таємного, невідомого джерела».

В першому столітті нашої ери юдейська

■ *зруйнування Єрусалима*

спільнота Палестини вважала тридцять дев'ять книг священними.

Переклад Сімдесяти

Водночас у ту епоху в Олександрії, єгипетському місті на березі Середземного моря, існувало одне єврейське поселення, більш чисельне, ніж Палестина, яке нараховувало понад сто тисяч ізраїльтян, які, вже не розуміючи єврейської мови, вживали на богослуженнях у своїх синагогах дуже відомий грецький переклад. Він називався «переклад Сімдесяти», тому що, згідно з давньою традицією, цей переклад був здійснений майже чудесним способом сімдесятьма двома мудрецями.

Ця версія Сімдесяти містила більше ніж тридцять дев'ять книг, як це було в єврейському каноні, оскільки зберігала грецькою мовою деякі тексти, які були втрачені в єврейському оригіналі, і була доповнена іншими новими текстами, написаними вже безпосередньо грецькою мовою.

Юдеї з Палестини ніколи не сприймали цих відмінностей у своїх братів-олександрійців і відкидали такі нововведення. Тому-то від найдавніших часів з офіційних списків або «канонів» Святого Письма існувало два дещо відмінні списки: палестинський та олександрійський.

Намір для адресата

Перші християни, які чули про Ісуса, що Він прийшов не усунути Старий Завіт, а лише доповнити його (див. Мт 5,17), визнавали як частину своєї Біблії також книги, які вживали євреї. Але зіштовхнулися із труднощами. Вони повинні були вживати короткий Палестинський канон, чи довший, Олександрійський? Християни, розкидані по цілій Римській імперії, не вміли говорити єврейською мовою, оскільки спільною мовою на всьому Близькому Сході вже протягом 300 років була грецька; природно вони прийняли грецьку версію. Це відповідало можливостям отримувача (адресата), бо проповідники повинні були нести Слово Боже тим, які розмовляли грецькою мовою. Через це, вживаючи грецьку версію Біблії, вони обов'язково повинні були поставити сім книг під *запитання*.

Щоб не заплутатись

На противагу християнам, які вільно використовували священні книги, що були виключені євреями, і що гірше, визнавали пророцтва, які підтверджували віру в Ісуса з Назарета, якого вони цілковито відкидали, юдеї протягом II століття вирішили остаточно «закрити» канон і залишити лише коротку його версію. Вони встановили свою Біблію Старий Завіт у тридцяти дев'яти книгах. До сьогоднішнього дня єврейський народ зберігає як Священне Писання 39 книг, що належали до давнього Палестинського канону.

В християнських спільнотах, зі свого боку, завдяки офіційному потвердженню Церкви, протягом століть було встановлено у практиці вживання сорока шести старозавітних книг.

Час від часу всередині Церкви підносилися голоси тих, які не погоджувалися з таким станом, а бажали 39 писань, прийнятих юдеями. Деякі були досить впливовими, як наприклад, св. Кирило Єрусалимський (IV ст.), св. Епіфаній (V ст.), св. Григорій Великий (VII ст.) і вже в модерних часах кардинал Каджетано.

Гнів, що запалив Лютера

Коли Мартін Лютер почав протестантську схизму 1517 року й відступив від Католицької Церкви, між змінами, які він запровадив для своєї нової Церкви, було повернення до короткого канону, на противагу традиції, яку п'ятнадцять століть зберігала Церква. Того надзвичайного реформатора дратували ті сім книг, що були написані грецькою мовою, а не релігійною єврейською.

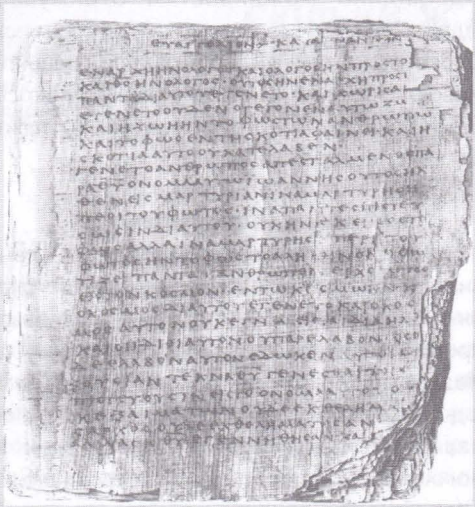

■ *фрагмент Нового Завіту*

Проти ситуації, що склалася, єпископи цілого світу зібралися на знаменитий Тридентійський Собор. Це був найдовший Собор в історії Церкви, який тривав 18 років (1545-1563). Він був спрямований на удосконалення і уточнення католицької доктрини віри, яка в деяких аспектах, як наприклад в біблійному, ще не була остаточно визначеною.

8 квітня 1546 року, за посередництвом декрету De Conoticis, собор встановив остаточно канон Писань в 46 книгах Старого Завіту, тобто, дефінітивно включив сім книг, заборонених протестантами.

Складна назва

Вже від початків незгоди Лютера протестантські Церкви і секти, що народилися від них, не відмовилися протягом історії від цієї прогалини.

Для католиків Старий Завіт нараховує 46 книг: 39 написані єврейською мовою, а 7 грецькою. Оскільки ці книги були об'єктом дискусій і, зважаючи на те, що в офіційний список вони ввійшли трохи пізніше, їм дали назву *деутероканонічні,* з грецької деутерос — другий, щоб означити, що прийшли вони після решти, сформувавши частину канону.

Інші книги, які, на відміну від цих семи, не викликали ніколи дискусії, названі *протоканонічними,* з грецької протос — перший, оскільки вже від початку належали до канону.

Завдяки модерним археологічним відкриттям, а між ними відкриттю печер у Кумрані, було підтверджено, що не всі деутероканонічні книги були написані грецькою мовою. Знаємо, наприклад, що книга Товита спочатку створена арамейською, в той час, коли Юдита, Варух, Проповідник і Перша Макавеїв були написані єврейською мовою. Лише Друга Макавеїв та Книга Мудрості, як можна припустити, були редаговані грецькою.

Така бажана єдність

Від того часу, коли Лютер переклав свою Біблію німецькою мовою 1534 року і відділив деутероканонічні книги від офіційного канону Біблії, протестантські Церкви прийняли такі ж погляди. Останнім часом є тенденції до повернення до більш поміркованого ставлення щодо тих писань, які вони називають *апокрифами.*

Насправді вони розуміють, що деякі біблійні доктрини, як наприклад воскресіння мертвих, тема про ангелів, думка про відплату (винагороду), поняття про чистилище вже починають з'являтися в тих семи книгах.

Якщо усунути ці книги, відпаде дуже важлива частина в розвитку та єдності Об'явлення, і стрибок до Нового Завіту буде надміру різким. З тієї причини вже протягом довгого часу деякі протестантські біблії, хоча і з другорядним значенням, включають ці сім книг.

Дай, Боже, щоб одного дня вони зробили ще один крок прийняли остаточно Слово Боже повністю, щоб відновити втрачену одного дня єдність...

ПОСЛАННЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ВЕНЕДИКТА XVI НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ 2008 «ХРИСТОС ЗАДЛЯ ВАС СТАВ БІДНИМ» (2 КОР. 8,9)

(Переклад Послання зроблено Митрополичою комісією соціальної комунікації УГКЦ)

Дорогі брати і сестри!

1. Щороку Великий Піст дає нам нагоду поміркувати над сенсом і значенням нашого християнського буття і спонукає нас знову відкрити Боже милосердя, щоб ми своєю чергою стали милосерднішими до інших. У великопісний час Церква бажає нагадати деякі особливі обов'язки, які супроводжують вірних у конкретний спосіб в цьому процесі духовного оновлення: ними є молитва, піст і милостиня. Цього року в традиційному Посланні на Великий піст я хочу зосередитися на практиці милостині, що є конкретним способом підтримки того, хто її потребує, і одночасно аскетичною вправою, яка допомагає звільнитися від прив'язаності до земних благ. Про те, наскільки сильною є залежність від матеріальних багатств і наскільки чітким повинно бути наше рішення не поклонятися їм, рішуче говорить Ісус: «Не можете служити Богові й мамоні» (Лк. 16,13). Милостиня допомагає нам перемогти цю постійну спокусу, навчаючи нас виходити назустріч потребам ближнім і ділити з іншими те, чим ми володіємо з Божої доброти. Такою є мета спеціального збору пожертв на потреби бідних, організовуваних під час Великого Посту в багатьох частинах світу. Так до внутрішнього очищення додається конкретний жест церковної єдності, як це відбувалося вже в ранній Церкві. Святий Павло говорить про це у своїх посланнях стосовно збору пожертв на користь церковної спільноти Єрусалиму (пор. 2 Кор. 8-9; Рим. 15,25-27).

2. Згідно з Євангелієм ми є не власниками, а розпорядниками благ, що їх маємо: отже, їх слід розглядати не як монопольну власність, а як засоби, через які Господь закликає кожного з нас стати посередником Його турботи про ближнього. Як нагадує Катехизм Католицької Церкви, матеріальні блага мають суспільну вартість, згідно з принципом їх універсального призначення (пор. п. 2404). У Євангелії виразно звучить осуд Ісуса на адресу тих, хто, володіючи земними багатствами, використовує їх тільки для себе. Бачачи безліч людей, які були позбавлені всього і голодували, святий Іван закликав із докором: «Коли хтось має достатки цього світу і бачить брата свого в нужді, замикає перед ним своє серце, то як любов Божа може перебувати в ньому?» (1 Ів. 3,17). Цей заклик до співчуття стає ще сильнішим у тих країнах, де більшість

■ *милосердний самарянин*

населення становлять християни, оскільки ще серйознішою є їхня відповідальність перед безліччю людей, які потерпають від убозтва і забуття. Допомогти їм це швидше вимога справедливості, ніж акт милосердя.

3. Євангеліє пояснює особливість християнської милостині: її слід робити таємно. «Ти ж, коли даєш милостиню, нехай твоя ліва рука не знає, що робить права», говорить Ісус, «щоб твоя милостиня була таємна» (Мт. 6,3-4). А ще до того Він сказав, що не слід хвалитися своїми добрими вчинками, щоб не втратити небесної нагороди (пор. Мт. 6,1-2). Учень повинен дбати про те, щоб все служило більшій Божій славі. Ісус наставляє: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачачи ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на Небі» (Мт. 5,16). Отже, все слід чинити на Божу славу, а не на власну. Нехай усвідомлення цього супроводжує, дорогі брати і сестри, кожен жест допомоги ближньому, не допускаючи, щоб він перетворився на засіб привернення уваги до себе. Якщо, роблячи добрі вчинки, маємо на меті не Божу славу і справжнє благо інших, а швидше власну вигоду або просто схвалення, не чинимо згідно з Євангелієм. У сучасному суспільстві візуальної експресії слід бути пильними, оскільки ця спокуса з'являється часто. Євангельська милостиня це не просто філантропія: вона, швидше, є конкретним виявом любові, богословської чесноти, що вимагає внутрішнього звернення до любові стосовно Бога і ближніх, наслідування Ісуса Христа, який, вмираючи на хресті, віддав всього Себе за нас. Як не дякувати Господу за тих численних осіб, які в тиші, далеко від прожекторів світу ЗМІ, здійснюють у цьому дусі щедрі вчинки на підтримку ближнього, який потребує допомоги? Для чого обдаровувати своїми добрими вчинками інших, якщо від цього серце сповнюється пихатістю: от чому не шукає людського визнання за свої діла милосердя той, хто знає, що Бог «бачить таємне» і таємно винагородить.

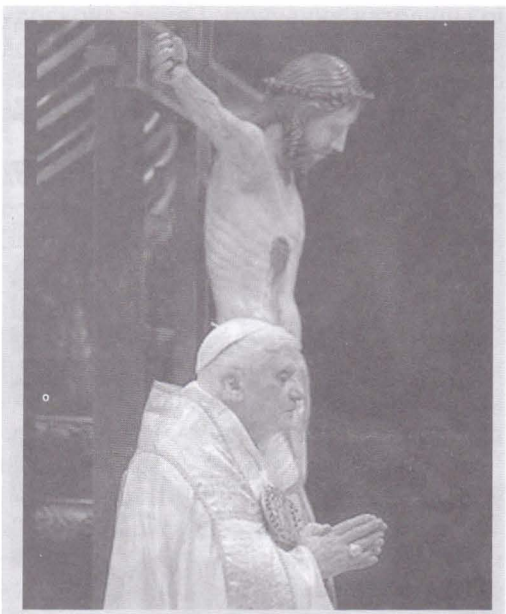

■ *«Христос задля Вас став бідним» (2 Кор. 8,9)*

4. Святе Письмо запрошує нас поглянути на милостиню уважніше, виходячи за межі суто матеріального її виміру, і вчить нас, що більше радості є в тому, щоб давати, ніж брати (пор. Ді. 20,35). Коли ми діємо з любов'ю, то виражаємо істину власного буття: адже ми були створені не для самих себе, а для Бога і для ближніх (пор. 2 Кор. 5,15). Щоразу, як з любові до Бога ми ділимося своїм добром з ближніми, які потребують допомоги, ми відчуваємо, що повнота життя йде з любові і що все повертається до нас як благословення у вигляді миру, внутрішнього задоволення і радості. Небесний Отець винагороджує нашу милостиню своєю радістю. І навіть більше: святий Петро згадує серед духовних плодів милостині прощення гріхів. «Любов, пише він, силу гріхів покриває» (1 Пт. 4,8). Як нагадує Літургія Великого посту, Господь дає нам, грішникам, можливість отримати прощення. Ділячись з бідними тим, що маємо, ми готуємося прийняти цей дар прощення. У цей

момент я думаю про тих, над ким тяжіє заподіяне ними зло, і саме тому вони почуваються далекими від Бога, бояться і майже нездатні знову прийти до Нього. Милостиня, зближуючи нас з іншими, наближає нас до Бога, і може стати засобом справжнього навернення і примирення з Ним і з братами.

5. Милостиня вчить великодушності любові. Святий Джузеппе Бенедетто Коттоленго мав звичай радити: «Ніколи не рахуйте монет, які даєте, тому що я завжди говорю так: якщо, даючи милостиню, ліва рука не повинна знати, що робить права, то і права не повинна знати, що вона сама робить» (Detti e pensieri, Edilibri, n. 201). У зв'язку з цим вельми показовим є євангельський епізод про убогу вдову, яка поклала в скарбницю храму «все, що мала, увесь прожиток свій» (Мр. 12,44). Її дрібна і незначна монета стає красномовним символом: ця вдова жертвує Богові не свій надлишок, не те, що має, а те, ким вона є всю саму себе. Цей зворушливий епізод вміщений в опис днів, що безпосередньо передували страстям і смерті Ісуса, який, як відзначає святий Павло, зубожів, щоб збагатити нас своєю убогістю (пор. 2 Кор. 8,9); Він віддав всього себе за нас. Великий піст, також і через практику милостині, спонукає нас брати з Нього приклад. У Нього ми можемо навчитися робити з нашого життя абсолютний дар; наслідуючи Його, ми станемо здатними не тільки давати щось з того, що належить нам, а й самих себе. Хіба все Євангеліє не виражене в єдиній заповіді любові? Тому великопісна практика милостині стає засобом для поглиблення нашого християнського покликання. Безкорисливо даруючи себе, християнин свідчить, що диктує закони буття не матеріальне багатство, а любов. Те, що додає цінності милостині це, отже, любов, яка підказує різні форми дару, згідно з можливостями і умовами кожного.

6. Дорогі брати і сестри, Великий піст

■ *Великий піст запрошує нас до духовного «тренування»*

запрошує нас до духовного «тренування», зокрема через практику милостині, щоб ми зростали в любові і бачили в бідних самого Христа. У Книзі діянь апостолів розповідається, що апостол Петро сказав кульгавому, який просив милостиню біля воріт храму: «Срібла й золота нема у мене; що ж маю, те тобі даю: в ім'я Ісуса Христа Назарянина, встань і ходи» (Ді. 3,6). Милостиня, яку ми даємо, будучи чимось матеріальним, є знаком великого дару, який ми можемо запропонувати іншим, проголошуючи Христа і даючи про Нього свідчення, в імені якого є справжнє життя. Тому пригорнімося в цей період кожен зокрема і всі разом до Христа, щоб бути свідками Його любові. Нехай Марія, Матір і вірна Господня Слугиня, допоможе вірним вести «духовну боротьбу» Великого посту за допомогою молитви, посту і милостині, щоб духовно оновленими підійти до пасхальних свят. З такими побажаннями я з радістю уділяю всім Апостольське благословення.

Ватикан,
30 жовтня 2007 року

II СЕСІЯ КАПІТУЛИ ПРОВІНЦІЇ НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ В УКРАЇНІ

З 5 по 8 лютого у Крехівському василіянському монастирі св. Миколая проходила II сесія Провінційної капітули, на яку з'їхалися 42 делегати. Капітула — це збори ченців, які скликають за приписами Правил раз у чотири роки, щоб обговорити й вирішити справи чернечої спільноти у межах своєї компетенції. Завданням Капітули Провінції є прийняття постанов, які мали б спричинитися до пожвавлення духовного й апостольського життя ченців Провінції. І сесія Провінційної капітули проходила з 16 по 20 липня 2007 року у смт. Брюховичах коло Львова. Вона мала виборчий характер, тобто на ній було заслухано доповіді Протоігумена, Провінційного економа й секретаря та обрано нову Провінційну раду: Протоігумена і трьох його радників та двох їхніх заступників.

Під час II сесії Капітули найперше заслухано звіт Протоігумена о. Йоанікія Чверенчука та розглянуто справи різносторонньої діяльності й життя ченців Провінції. Першого дня обговорено питання виховничо-навчального процесу, який, однак, має більше внутрішній аспект, тобто охоплює питання навчання на новіціяті, в інституті й реалізацію постійної формації ченців. Другого дня обговорено питання місійно-видавничої діяльності, адже ця сфера діяльності дуже притаманна Василіянському Чинові. Третього дня розглянуто питання душпастирського служіння, в тому числі й діяльність товариств при монастирських храмах, обговорено проблематику праці з молоддю. Після обіду цього ж дня обговорено адміністративно-правові питання. Впродовж цих трьох днів заслухано 19 доповідей і співдоповідей, проведено працю в групах. Четвертого дня відбулися вибори трьох делегатів на Генеральну капітулу, яка почнеться у Римі 7 липня цього року. Обраними стали о. Климентій Стасів, о. Корнилій Яремак та о. Сергій Крутовський. Напрацювання делегатів Капітули схвалено у постановах, які наберуть своєї чинності після їх затвердження Протоархимандритом Василіянського Чину.

■ *Учасники II сесії Капітули Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні*

Від імені Провінції складаю нашу щиру подяку усім наших приятелям, які спомагали нас своєю молитвою, щоб наша Провінційна капітула пройшла успішно і щоб ми обговорили актуальні справи нашого чернечого життя й діяльності у світлі Божого Слова та його автентичного навчання учительським урядом Церкви, щоб могти давати те свідчення, яке притаманне богопосвяченим особам досконалим християнам, згідно із вченням нашого отця святого Василія Великого.

о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ
Протоігумен

ВІДБУЛАСЯ ПАНАХИДА ЗА НЕВИННО ЗАГИБЛИМИ У СТІНАХ В'ЯЗНИЦІ «НА ЛОНЦЬКОГО»

21 лютого 2008 року, з нагоди вшанування пам'яті невинно загиблих жертв тоталітарного комуністичного режиму, на подвір'ї колишньої в'язниці «на Лонцького» (тепер вул. Бандери, 1, м. Львів), високопреосвященніший владика Ігор Возьняк, архиєпископ Львівський, у співслужінні з владикою Макарієм Малетичем, архиєпископом Львівським УАПЦ та численним духовенством, відслужив панахиду та освятив пам'ятний хрест жертвам тоталітарного комуністичного режиму. До хреста було покладено вінки від керівництва держави, голови Служби Безпеки України, управління Служби Безпеки України у Львівській області, Львівської облдержадміністрації та Львівської обласної ради.

Були присутніми також Анатолій Матіос, начальник управління СБУ у Львівській області, Валерій П'ятак, перший заступник голови Львівської облдержадміністрації, Мирослав Сеник, голова Львівської обласної ради та інші офіційні особи. Владика Ігор у своєму слові зазначив: «Я безмежно вдячний за геройський крок членів Служби Безпеки на чолі з паном генералом, котрі запросили нас, єпископів та священиків, щоби помолитися за душі померлих, замучених та замордованих у цих стінах, що служили жорстокою в'язницею для багатьох наших мирних співвітчизників, котрі тут знайшли кінець свого, переважно молодого, життя... Тут помирали люди, які любили свою Греко-Католицьку Церкву, свій український народ, свою землю, рідну традицію та звичаї. Хай ласкавий Господь прийме їхні безсмертні душі у свої ласкаві обійми!.. Хай буде слава і вічна пам'ять героям, які невинно загинули за правду та свій народ!»

«Сьогодні ми вперше вшановуємо пам'ять тих, хто в цих тюремних стінах, був закатований та загинув без сповіді. Тут у червні 1941 року працівниками НКВД розстріляно близько 4-х тисяч політичних в'язнів. Протягом окупації 1941-1944 років у цій тюрмі німецьке гестапо утримувало в жахливих умовах українців, поляків, вірмен, євреїв та представників інших національностей. Ця найбільша тюрма західного регіону є страшним уособленням злочину проти людства... Це місце повинне бути перетвореним в меморіально-дослідницький комплекс, де кожен зможе побачити те, що довелося пережити українському народові в часи правління безбожного режиму», — наголосив Анатолій Матіос.

На закінчення заходу Владика Ігор окропив свяченою водою приміщення колишньої тюрми, де всі мали змогу оглянути камери, в яких утримували в'язнів та побачити архівні матеріали, які були представлені в експозиції на першому та другому поверхах.

Тарас ГАВРИШКО
Прес-служба Львівської архиєпархії

■ *панахида на подвір'ї колишньої в'язниці «на Лонцького» (вул. Бандери, 1, м. Львів)*

ВИСТАВКА ПАМ'ЯТІ ВЛАДИКИ ЙОСАФАТА ФЕДОРИКА, ЧСВВ

Ірина КАРПИНЕЦЬ

У Львівському історичному музеї з нагоди 110 річниці від дня народження владики Йосафата Федорика, ЧСВВ, організовано ювілейну виставку документів, фотографій та богослужбового приладдя, присвячену життю та діяльності цієї визначної людини, єпископа-мученика, який загинув за справу української Греко-Католицької Церкви. В церкві святого Андрія у Львові 20 грудня 2007 року відбулася Служба Божа в пам'ять владики Йосафата, яку правили отець-митрат Любомир Матура та ігумен монастиря отців Василіян отець Корнилій Яремак, ЧСВВ, який виголосив величну проповідь про преосвященного Йосафата Федорика. На відкритті виставки промовляли архиєпископ Львівський владика Ігор Возняк, отець Любомир Матура, якого рукоположив владика Йосафат. В домі отця Матури в селі Вільхівці Жидачівського району діяла підпільна українська Греко-Католицька Церква. Саме там владика Йосафат проводив теологічні заняття, висвячував священиків, висвятив на єпископа Павла Василика, провадив активну діяльність за відродження української Церкви. Опісля зі спогадами про владику Йосафата виступили завідуюча музею Йосифа Сліпого при Українському Католицькому університеті у Львові п. Ірина Коломієць та стоматолог пані Наталія Кравчук, доньки д-ра Івана Мельника, якого висвятив на священика владика Йосафат. Від музею виступила пані Марія Гуль, завідуюча експозицією.

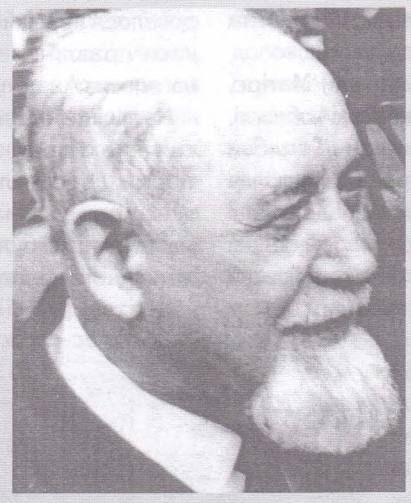

■ *Владика Йосафаи ФЕДОРИК, ЧСВВ*

Цікавим був виступ пана Євгена Легкого. Він розповів про переслідування владики Федорика під час тоталітарного режиму, а також про фільм, знятий про владику Йосафата, про його підпільну діяльність в боротьбі за легалізацію УГКЦ.

Далі говорив завідуючий кафедри сакрального мистецтва Львівської національної академії мистецтв пан Роман Василик, брат владики Павла Василика. Він наголосив на прекрасних людських рисах владики Йосафата людини доброї, щирої та благородної, що ніколи не відрікався своєї віри, навіть тоді, коли був заарештований та зазнав жорстоких мук під час допитів.

Докладно висвітлила тернистий життєвий шлях преосвященного владики його племінниця, заслужений діяч мистецтв України пані Ірина Карпинець, художніми творами якої доповнена виставка. Вона звернула увагу зокрема на арешт 1952 року, де владиці Йосафату довелося витримати 65 допитів та 11 очних ставок. Був тоді засуджений на 25 років з позбавленням громадянських прав на 5 років. Розповіла пані Ірина також про його наукову, релігійно-просвітницьку діяльність, про його відкриті листи-звернення до Леоніда Брежнєва з вимогою легалізувати Українську Греко-Католицьку Церкву, покликаючись на закони тодішньої Конституції. Розповіла про моральну і матеріальну допомогу, яку владика

■ омофор владики

надавав політв'язням та їх родинам. Участь у відкритті виставки взяли ректор Львівської ветеринарної академії академік пан Роман Кравців та громадськість Львова.

На виставці відвідувачі могли ознайомитися з багатим матеріалом, пов'язаним із життям та діяльністю преосвященного владики. На першому місці тут міститься опис життя і діяльності блаженної пам'яті єпископа Йосафата авторства п. Ірини Карпинець, а далі свідоцтва латинською і українською мовами про народження і хрещення, світлина малого Йосифа (у монашому житті Йосафата) з часу навчання в гімназії, свідоцтва з гімназії польською мовою, довідка німецькою мовою 1917 року, видана Йосифу Федорику. Між дорогими богослужбовими речами різні ризи (антимінс, «похідна» чаша для Служби Божої, гаптована торбинка для Святих Тайн, вишитий хрест, епітрахиль, воздухи, малий покрівець, інкрустований напрестольний хрест, вервиця, дзбанок на воду з двома маленьким рушничками). Також тут ознаки єпископської влади: митра владики Йосафата, єпископська мантія і чорний єпитрахиль зі срібним декором, білий з темно-червоними оксамитовими хрестами омофор. Представлено також багату документальну збірку: копія диплому 1928 року про закінчення Духовної Академії в Римі і висвячення на священика Йосафата Федорика єпископом Ісаєм Попадопуласом, текст урочистих обітів Йосафата вступу в Чин св. Василія Великого українською та старослов'янською мовами, документи польською мовою, характеристика українською мовою, а також документи з печаткою і підписом митрополита Андрея німецькою та українською мовами та багато інших. Між світлинами можна побачити отця Йосафата з рідним батьком у Добромилі, його фото з Львівської духовної семінарії, табло з Римської духовної академії Pontificio collegio ruteno (1926-1927 навч. рік), свячення в Римі, фото, де о. Йосафат відправляє Службу Божу в церкві св. Сергія та Вакса в Римі, родинні фотографії, фото отців Василіян з монастирів Перемишля, Кристинополя, Лаврова у 1931-1937 роках, світлини владики з останнього періоду його життя. Між документами можна ознайомитись матеріалами арешту владики

■ речі для Служби Божої

Йосафата Федорика 1952 року, фотографіями з періоду заслання, тощо. Виставка вдало доповнена авторськими роботами Ірини Карпинець це пейзаж «Мукачівський монастир», акварель, ікона «Богородиця» в рамці, акварельний пейзаж «Міст», плакати «Христос родився!» та «Христос воскрес!», темпери на картоні, та іншими мистецькими творами (образ «Серце Ісуса», олія на жовтому атласі, ікона «Богородиця з Ісусом», олія, 30-ті роки XX ст., гобелен «Ватикан». Надзвичайні експонати це киргизька тюбетейка (шапочка), подарована одним киргизом на знак великої пошани до єпископа-мученика, друкарська машинка владики Йосафата, документ про реабілітацію з 1991 року.

На обговоренні виставки, яка пройшла у музеї 1 лютого 2008 року, виступив голова Львівського «Меморіалу» (тепер заступник голови Всеукраїнської Організації «Меморіал» ім. В. Стуса) пан Євген Гринів. Він зачитав таємний документ із архіву КГБ, де засвідчувалося те, що «єпископа Федорика надо уничтожить, умертвить любым способом...», що дійсно відбулося з владикою 28 грудня 1979 року у Стрийській міській лікарні. Виконуючий обов'язки голови правління Львівського відділення «Меморіалу» п. Михайло Павлишин розповів про архівні матеріали КГБ і запропонував організувати виставку цих матеріалів. Голова обласного товариства політв'язнів та репресованих п. Петро Франко повідомив про книгу, видану цим товариством «Єпископи української греко-католицької Церкви», де згадується преосвященний Йосафат Федорик.

■ *директор музею та о.Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ*

■ *У 1964 р. о. Й. ФЕДОРИК, ЧСВВ отримав єпископську хіротонію з рук Владик О. Хири і В. Величковського*

На завершення виступив директор Львівського історичного музею п. Богдан Чайковський. Він зазначив, що виставка має виховне та пізнавальне значення, зачитав фрагменти цікавих записів у книзі відгуків, зокрема де записано, що Преосвященного Йосафата треба зачислити до Великих українців, та подякував усім організаторам виставки. У культурній програмі взяли участь брати Василіяни, заслужена артистка України пані Леся Боровець, яка виконала «Під Твою милість прибігаємо» на музику Соневицького, «Ave, Maria» Качині; відомий тенор Володимир Кадовба виконав кант «Ой зійшла зоря» та інші твори, а на закінчення виконали гімн композитора Ростислава Демчишина «Україна є, Україна буде» в акомпанементі автора.

ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ — ГРІХ

Оприлюднене звернення Блаженнішого Любомира, Верховного Архиєпископа Києво-Галицького, про безпеку дорожнього руху. Цей документ Глава УГКЦ готує на прохання Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ та у відповідь на звернення від Міністерства внутрішніх справ України. Провідна думка звернення чітке окреслення нерозважливого використання транспортного засобу, перевищення швидкості, порушення інших правил дорожнього руху як гріха, який потрібно не тільки усвідомлювати, але який потрібно визнати у сповіді і за який треба відповідати. Крім того, увагу у документі звернено на так званий «чужий гріх». «Він стається, коли ми хвалимося, або позитивно приймаємо хвальбу інших про всякі витівки на дорогах, як нам вдалося оминути приписи дорожнього руху, або втекти від ока міліціонера чи викрутитися від належної кари». Ще одна форма гріха, якою може провинитися легкодушний водій це надмірне, невиправдане уповання (надія) на Божу поміч. Йдеться про те, що люди різних професій чи станів можуть легковажити правилами дорожнього руху, маючи певність, що міліція їх не покарає, або що Господь захоронить від дорожньо-транспортної пригоди, бо, мовляв, автомобіль посвячений чи у ньому прикріплено ікону тощо. Глава УГКЦ сподівається, що для віруючої людини усвідомлення, що порушення правил дорожнього руху є гріхом, вистачатиме для того, щоб постановити собі використовувати автомобіль на користь собі та іншим і ретельно оминати всього, що може стати причиною матеріальної втрати, здоров'я, а ще більше життя.

Департамент інформації УГКЦ

ДЕНЬ БОГОПОСВЯЧЕНИХ ОСІБ У ЛЬВОВІ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

9 лютого у храмі Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові відбулися молитовні чування в наміренні за духовні покликання. 14 лютого у львівській церкві св. Андрія відбулася вечірня, яку відправили отці Василіяни. Співали брати-студенти з Брюховицького василіянського інституту. У проповіді о. протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ заохотив скласти Всевишньому подяку за Його дар покликання і підкреслив, що богопосвячені особи покликані словом і ділом виявляти примат Бога. Наступного дня, у свято Стрітення, що в нашій Церкві є Днем чернецтва, відбулася Архиєрейська божественна Літургія у храмі св. Архистратига Михаїла, яку очолив кир Ігор Возьняк, архиєпископ Львівський, у співслужінні з духовенством УГКЦ. На відправі були присутні представники численних чинів та згромаджень, а також багато мирян. Владика Ігор у проповіді зосередив увагу на короткій історії свята

■ *підчас Вечірні в церкві св. Андрія*

Стрітення, зазначивши, що покликання до священичого, монашого чи мирського стану вимагає відповіді Господеві, постійної вірності Йому та праведності. Пригадав про недавній візит до Рима владик й аудієнцію у Святішого Отця Венедикта XVI, переказав його вітання для українського чернецтва. «Святіший Отець покладає велику надію на богопосвячених осіб в освяченні народу.» мовив владика. На літургії співав хор сестер Милосердя св. Вінкентія. Відтак у церкві відбулася конференція для богопосвячених осіб, під час якої з доповіддю виступив о. Лука Михайлинин, студит. Кеновія, тобто спільнотність, є найкращою формою подвигу. У монашій традиції завжди існував примат досвіду. Постійною ознакою чернецтва є пошук. Особа завжди переважає над ідеєю, формою. «Попри сувору аскезу українське монашество було постійно відкрите до людей», — виокремив душпастир.

ЗАПИТУЄТЕ-ВІДПОВІДАЄМО МОЛІННЯ ЗА ПОМЕРЛИХ

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Христова Церква з давніх-давен закликає усіх своїх дітей до молитви за покійних. Завдяки цій молитві померлі, які ще мають спокутувати деякі дочасні кари, швидше визволяються з місця очищення, яке католики називають «чистилищем», а православні «митарствами».

Найцінніша молитва у Христовій Церкві це Служба Божа, яку, як знаємо, відправляють у різних намірах. У Божественній Літургії за покійних згадуємо імена померлих на окремій єктенії - т. зв. потрійній або великій. Крім цього на відпусті, тобто на закінчення св. Літургії, також згадують імена покійних, за яких служать Службу Божу, і співають їм «Вічну пам'ять».

Крім заупокійної Служби Божої існують ще два окремі моління за померлих: парастас, який тісно пов'язаний з християнським похороном, і панахида.

Парастас — це Богослужіння, за своєю структурою подібне до Утрені, яке має свій канон. Він є складовою частиною християнського похорону.

Панахида це окреме коротке Богослужіння, яке можна відправляти окремо. Зазвичай панахида додається на закінчення парастасу, а також до заупокійної Служби Божої. Панахиди відправляють також і біля могил з нагоди спільної молитви на цвинтарях, зокрема у Зелені свята та в деякі дні після Пасхи.

Заупокійні Богослужіння відправляють завжди, коли в цьому є необхідність і потреба. Існують деякі дні літургійного року, коли їх необхідно служити. Це, переважно, суботи Великого посту, м'ясопусні суботи, т. зв. зелена субота перед Зісланням Святого Духа, а в Православній Церкві існує ще т. зв. димитріївська субота.

У кожній молитві за померлих є благання до Господа, щоб душі їх перенеслися з місця мук до місця тихого, де вже немає більше ні болю, ні зітхання, а життя і радість безконечна.

Існує традиція, щоб після смерті людини родина збиралася на 3-й, 9-й і 40-й день на заупокійну Службу Божу або й на панахиду на гробі померлого. Також відзначаються і річниці смерті. Носити на цвинтар їжу чи напої це поганський звичай. Так само далекими від християнських традицій є багаті застілля із спиртними напоями з приводу похорону чи поминок за померлого.

Деякі християни вважають, що парастас за померлих чи псалтир є важливішими за Службу Божу. Нерідко буває, що деякі вірні прийдуть на парастас, візьмуть свічки, віднесуть на цвинтар і підуть додому гоститися, а в той час у храмі відправляють недільну Службу Божу... Божественна Літургія є найціннішою молитвою, тому на цвинтар бажано йти після участі у ній.

ДОБРА СОВІСТЬ — БОЖА СВЯТИНЯ

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ

Часто духовні письменники представляють Великий Піст в образі пустині, особливого місця, на яке ми всі виходимо разом з Христом, щоби боротися проти сил зла і знова повернутися до Отця. Що ж таке собою представляє ця пустеля? Що там робив Ісус?

Пустиня — це порожнє місце, де нема умов для нормального життя, нема навіть тіні, в якій би можна було сховатися від розпеченого сонця, нема води, якою можна вгамувати спрагу; це сумне місце, в якому, куди б ми не кинули погляд, всюди лежить каміння і пісок. Нема шуму великих міст, нема поспіху в справах, які потрібно негайно зробити. Людина в умовах пустині може покладатися тільки на себе і на свої сили. Навколо панує тиша, яка немилосердно тисне і примушує до роздумів...

Ісус в пустині постив і був спокушуваний дияволом, але, як ми знаємо з Євангелія, Він вийшов переможцем з цих випробувань. Перебування в пустині для Ісуса було так званим часом духовних вправ перед прилюдною місією, яку Він починав на землі. Ми теж увійшли у Великий Піст, під час якого більше, ніж коли-небудь, вдивляємося і заглиблюємося в себе самих. І нам сьогодні потрібно теж пережити пустиню. Можливо, не таку піщану і безводну, але пустиню, в якій почуємо себе самих та почуємо Божий голос.

■ *спокуси Христа в пустелі*

Святий Апостол Петро в одному із своїх послань нагадує нам, що під час Хрещення ми обіцяли Богові бути людьми совісті: «*Вас же тепер спасає прообраз* (...) *хрещення, позбуття не тілесної нечистоти, а прохання* ***доброго сумління*** *в Бога через воскресіння Ісуса Христа*» (1Петр 3,21). Совість — це святиня, в якій кожна людина зустрічається з Богом, чує Його голос, часто звучний, як заклик Євангелія: «*Покайтеся і віруйте в Євангеліє*». Завдяки совісті ми приймаємо і пізнаємо Божий Закон.

Кардинал Ньюман одного разу сказав, що совість — це закон нашого духа, але вона перевершує наш дух, вона віддає нам накази, вона вказує нам на відповідальність і борг, страх і надію. Вона посланець Того, Хто в світі природи, як і в світі благодаті говорить з нами крізь покривало, вчить нас і керує нами. Совість — це перший зі всіх намісників Христа...

У Великому Пості ми повинні запитати себе: яка вона, наша совість? Чи є вона місцем зустрічі з Богом, місцем, де ми чуємо голос Ісуса? «*Щасливий той, хто не має викидів сумління в тому, що задумує робити*» (Рим 14,22). Якщо так, то принесімо Богу за це нашу подяку, якщо ні, то потрібно добре попрацювати над собою. Очистьмо нашу совість, щоб вона була дзеркалом нашого життя, віддзеркаленням наших справ і поведінки. Совість — це дорога, що веде до Бога, до неба.

Виховання совісті — це праця всього життя.

Розумне виховання її вчить нас чеснот; воно оберігає або виліковує від страху, егоїзму і гордості, від помилкового розуміння провини і від прагнення самолюбства, що породжує свавілля і штовхає до помилок.

Іноді ми стоїмо перед вибором і не знаємо, як бути далі, який зробити вибір, як правильно вчинити... Є одне добре правило: «Ніколи не дозволено робити зло з тим наміром, щоб з нього видобути добро»; а є ще інше «золоте правило»: «*Все, отже, що бажали б ви, щоб люди вам чинили, те ви чиніть їм, це ж бо закон і пророки*» (Мт 7,12); Любов завжди будується на пошані ближнього і його совісті, бо: «*Грішивши так проти братів і ранивши їх слабовите сумління, ви грішите проти Христа*» (1Кор 8,12). Краще не робити нічого такого, від чого брат твій спотикнувся б або спокусився би (пор. Рим 14,21).

Сьогоднішній світ потребує людей з чутливою і доброю совістю. Нехай час Великого Посту буде для нас часом доброї перевірки: «Чи моя совість є насправді святинею, в якій я чую Божий голос?»

ВАЖЛИВО НЕ РОЗМИНУТИСЯ ЗІ СПРАВЖНІМ ПОКЛИКАННЯМ

Ігор СКЛЕНАР

«...щоб ви поводилися гідно покликання, що до нього покликано вас, зо всякою покорою та лагідністю, з довготерпінням, у любові терплячи один одного, пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання» (Еф 4, 1-4)

Кожна людина до чогось покликана вже від самого народження. Серед людей поширена своєрідна класична формула життєвих завдань: «народити дітей, посадити дерево і збудувати будинок». Це побажання містить в собі певну духовну і матеріальну рівновагу, тому що в дітях людина продовжує свій рід, новим деревом вона збагачує землю киснем, а будинок залишає в спадок своїм нащадкам.

Оскільки 2008 рік проводом УГКЦ проголошено роком покликання, у цій статті автор має намір застановитися над проблемою покликання у молодому віці, беручи до уваги деякі соціальні аспекти. Сучасне суспільство відкриває різноманітні можливості для самореалізації кожного з нас. Проте професійний вибір молодої людини та її справжнє покликання можуть розходитися між собою. Як педагог деколи зустрічаюся з таким явищем, що окрема категорія студентів не робить мінімальних зусиль для того, щоб у майбутній професії бути успішними. Деякі викладачі змушують їх вчитися, але вони з того не роблять собі клопоту і часто проводять час у кафе або піцеріях та інших розважальних закладах замість того, щоб слухати лекції чи ходити на практичні заняття. Як не парадоксально, але вони знають, що якось натягнуть на «трійку» (згідно з вимогами нової Болонської системи це не так важко) і що їхні батьки оплатять наступний навчальний рік, а там вже і до закінчення ВНЗ «як рукою подати...» І ось такий «фахівець», знову ж таки стараннями батьків, потрапляє на роботу і в результаті не знає основ свого фаху. Яку користь він може принести колективу і суспільству? Напевно, мізерну, тому що шеф постійно буде його сварити, а врешті він може стати ще й тягарем для своїх співробітників.

Тому дуже важливо, щоб батьки змалку звернули увагу на таланти і здібності свого «чада» і дали можливість їм розвиватися протягом всіх наступних років. Адже їхні, часом важкою працею зароблені кошти, не

виправдовують тих нервів, які вони витрачають на те, аби їхні син чи донька здобули вищу освіту після закінчення середньої школи. Сьогодні в Україні, на мою думку, серед частини сімей розпочалася невиправдана гонитва за здобуттям вищої освіти, тому що на це звертають увагу під час прийняття на престижну чи гідно оплачувану роботу. Та й можливості для цього зросли, тому що, окрім державних навчальних закладів, як гриби після дощу ростуть приватні освітні установи. І тут виникає питання про правдиве покликання юнака чи дівчини, які попрощалися зі школою. Та особа, яка не має дару бути лікарем, керівником фірми, технологом, менеджером, адміністратором і т.п., могла би стати добрим шевцем, пекарем, муляром і т.д. Та інколи в молодечому житті буває так, що пізнання свого справжнього покликання відбувається тоді, коли вже щось здобуто, коли позаду пройдені інститутські чи університетські коридори, а у руках «омріяний» диплом.

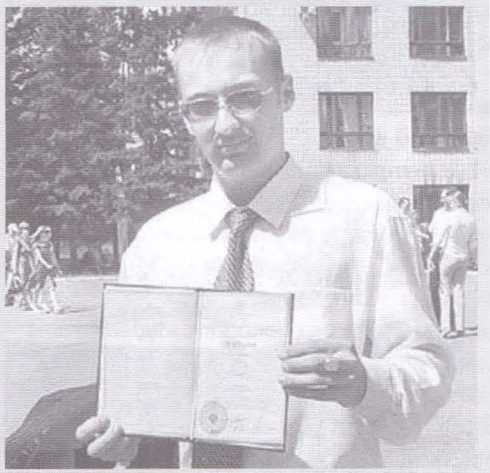

■ *позаду пройдені університетські коридори, а у руках «омріяний» диплом*

«Як собі постелиш, так і будеш мати.» — кажуть в народі. Скептики можуть сказати, що ніхто не застрахований від помилок. Так, це правда, але їх можна уникнути цілком свідомо, тому що з молоддю перебувають поруч якщо не рідні чи близькі, то друзі, можливо, досвідчені люди із певним розумінням життя. Вони можуть дати добру пораду в тому, щоб не оступитися із дороги покликання. Хтось може почути і добре слово чи пораду від духовних осіб, які представляють Церкву. Їхня вказівка буває корисною не лише у сприятливих умовах життя молодої особи, але й в критичні моменти, коли хлопець чи дівчина розчаровані, засмучені, розбиті труднощами і вже мовби не бачать світла в кінці тунелю. Тому дорога до храму під час життєвого вибору не повинна зарости бур'яном, а навпаки має бути протореною. Адже постійна молитва і опіка священиків допомогли, наприклад, митрополиту Андрею Шептицькому обрати духовну стежину і відкинути можливості, які відкривав йому світ. Слуга Божий Андрей міг стати фаховим юристом, бо мав для цього здібності і високу освіту, але його серце вже було у монастирській обителі, де й розпочав він дорогу великого пастиря українського народу. Тобто він, як і сотні подібних монахів чи священнослужителів, відчув, що це його правдиве покликання. Так й у світському житті: дехто не може бути добрим лікарем чи іншим фахівцем, тому що його вміння і мінімальні знання не надто широкі. Полеміку може викликати той факт, що митрополит ріс в інших обставинах, а сьогодні вже XXI століття, коли молоді люди не повинні годувати себе ілюзіями, а жити прагматично, з розрахунком на перспективу. Особливо ці штампи нав'язує нам сучасне телебачення, коли в рекламних роликах різних банків показує успішних молодих хлопців на автах із вродливими дівчатами, які впевнено торують шлях у майбутнє. Можливо, частина молоді несвідомо закладає у свої голови думки про такі перспективи і витрачає свої життєві пориви для того, щоб здобути матеріальні речі, забуваючи про духовні. При цьому приходить на гадку проблема еміграції з нашої держави,

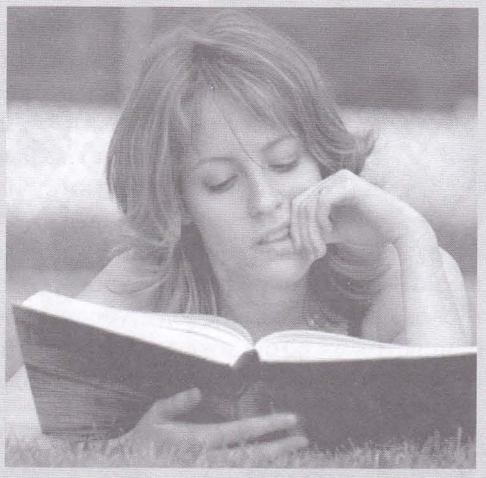

■ *молодь, яка йде дорогою свого покликання*

яка певним чином пов'язується із покликанням. Без сумніву, молоді українці недостойні того, щоб, наприклад, вчити дітей за мізерну зарплату чи тяжко працювати на будівництві за гроші, на які в країнах Центрально-Східної Європи вже ніхто не погодиться. Тому їдуть в пошуках кращих заробітків у Західну Європу, щоб здобути кошти для отримання основних благ, забуваючи при цьому про своє покликання на рідній землі. Невже і до нас з часом приїдуть китайці чи азіати, щоб працювати на родючих землях і засновувати малі підприємства, які через економічні перешкоди не можуть створювати поки що самі українці?

Чимало питань напрошується, коли міркувати про покликання сучасної молоді. Немало причин можна навести з ціллю виправдати випускника престижного українського університету, який працює, наприклад, на ринку «Південний» у Львові і робить успіхи в комерції замість того, щоб реалізовувати себе як географа, філолога, фізика, хіміка і т.п. Одним з мотивів цього називають не лише низьку заробітну плату, але й якусь безперспективність згаданих професій, на відміну від європейських країн.

Отож, лише спільними зусиллями батьків, Церкви, школи і цілого суспільства ми здатні напрацювати певні вказівки для того, щоб молоді люди відчували те, що зробили правильний професійний чи особистий вибір. Молодій людині варто йти дорогою свого покликання, яке вона повинна відчути з Божою допомогою, і тоді юнак чи дівчина будуть від цього щасливішими. Інакше помилка у виборі покликання може надолужуватися не одним поколінням.

Від редакції: *Якщо читачі нашого журналу мають інші погляди на тему покликання професійного чи особистого ми радо очікуватимемо на ваші дописи.*

РОЖЕВЕ ЖИТТЯ НА ГОЛУБОМУ ЕКРАНІ, АБО ЯК НА НАС ВПЛИВАЮТЬ ЗМІ?

Наталія ЛЕХ

Чому у нашому житті стільки розчарувань, невдач, зрештою, самогубств? Чому не діється так, як ми того хочемо?

Одного разу я дала почитати релігійну книжку своїй подрузі. Коли вона її повертала, у мене виникло логічне запитання: чи сподобалася? Подруга відповіла, що не дуже, бо очікувала знайти практичні поради і прочитати думку автора на конкретні теми, які її на той момент цікавили.

Про що говорить цей та багато подібних фактів? Подивимося, що роблять з ними сучасні ЗМІ на прикладі телебачення, яке поглинає багато нашого часу і має неабиякий

вплив на наше світосприйняття.

Екрани наших телевізорів демонструють прекрасні картинки, де все дається просто і легко, варто лише забажати. Хочеш машину, квартиру? Маєш! Хочеш любові? Маєш! Хочеш щастя та радості? Вони приходять разом із задоволенням твоїх матеріальних потреб.

Яка реакція простої людини на такі кадри? Вона дивиться на «прекрасне життя» героїв серіалів і намагається підтасувати своє до цього щабля. Вона прагне наслідувати цих героїв, копіювати їхню блискучу поведінку, манеру розмовляти (не завжди пристойно чи то пак зазвичай зовсім не пристойно), ставлення до близьких та друзів, які мають другорядну роль у житті. Тому не дивина, що коли їй щось не виходить падає у розпач, депресію. Телевізор відповідей на запитання про те, як вирішити цю конкретну проблему у її реальному повсякденні не дає. Життя виявляється не таким передбачуваним, як примітивні телесюжети, а проблеми — не такими простими та захоплюючими. Сама ж людина не має бажання думати над цим (герої на екрані ж не думають!).

■ *життя виявляється не таким передбачуваним*

А чому я маю це робити, коли іншим все подають на блюдечку із блакитною смужечкою? Чому в мене не так, як у людей? За що Бог посилає мені такі випробування? Людина підсвідомо починає шукати режисера, який керував би її діями і говорив, як правильно поводитися. Який відповідав би за її невдачі. Так, вона шукає того, хто б ніс тягар відповідальності за її життя. І байдуже, чи це буде чорна кішка, яка перебігла дорогу; чи незнайома бабця, яку наднесло не знати й звідки з порожнім відром; чи ворожка, яка нагадала казкове майбутнє, а його нема; чи, навіть, Бог, який має допомагати, а Він не дає того, чого так прагне людина. Тобто, телебачення (та й ЗМІ загалом) краде в нас час, позбавляє відчуття реальності та відповідальності, а людина сидять на дивані і придумує, як дотепніше назвати хворобу «перемикання каналів».

Важливо, що ми не бачимо процесу праці, яка дозволяє людям задовольняти свої потреби (і матеріальні, і моральні!). Ми не бачимо тих жертв, на які людина йде щодня. Ми бачимо готовий результат розваги, що супроводжують успіх. І думаємо, що це стандарт, за яким повинна жити «нормальна» людина. Так у суспільстві запановує егоцентризм. Тобто, лише бажання і потреби конкретної особи повинні братися до уваги, інші зобов'язані робити все для їх задоволення. Але не вона сама! Так потроху втрачаємо смак та сенс праці. Вона стає тягарем, а не задоволенням від своєї потрібності. Щораз більше за нас працює техніка. Це добре, бо людина має більше вільного часу. Але і погано, бо вона не вміє правильно його використовувати.

Але найважливіше те, що ми не бачимо Бога! Його серед людей просто нема! Про Нього говорять, до Нього звертаються, але це формалістика для зв'язки слів. У світі ЗМІ не дотримуються ні Божих Законів, ні правд, ні, навіть, елементарної моральності. Екрани телевізорів, шпальти газет, радіостанції

переповнені насильством, возвеличенням цього насильства, приниженням честі та гідності людини як творіння Рук Божих, порнографією (знеціненням будь-яких стосунків між людьми). Тут не звучить Слово Боже, яке каже: «Не вбий!», «Полюби ворогів своїх», «Любіть один одного». Тут говорять навпаки. Може й не відкрито та дослівно, але голосно і дієво.

Людина не чує живого Слова, тому поволі втрачає сенс і смак життя. Під впливом ЗМІ вона деградує у всіх сферах. Ці медіа-гіганти позбавили її самосвідомості. Те, з чого я почала свою розповідь свідчить про те, що людина перестала сама шукати відповідей, а чекає поки їх знайдуть інші; на підсвідомому рівні вона чекає поки нею будуть керувати і вказувати як жити; вона завжди вибирає коротший шлях до мети, незважаючи на те, чи він моральний, чи аморальний; вона намагається підлаштувати під себе світ, а не долучитися до його історії. Як наслідок, людина стала глухою, сліпою та німою. Глухою до чужих проблем, бажань. Сліпою до чужого горя та страждань (її зір притягують лише розваги). Німою, бо не має про що говорити із ближнім, який не може їй дати чогось матеріального.

Чому сьогодні, як ніколи, зростає кількість самогубств? Знавці щораз частіше говорять про те, що його причиною є ідеал, який витворив «друг» - телевізор і який не втілюється у житті. Світ продовжує існувати за вічними законами, а не лише заради задоволення меркантильних потреб людини. Щораз голосніше світ говорить нам про те, що сенс життя у жертовності. Свідченням щасливого життя жертовності може бути приклад Івана Павла II чи Матері Терези. Таким прикладом може бути і життя матері. Не дарма кажуть, що жити по-справжньому вміє не той, хто багато має, а той, хто дякує Богові за те, що має.

Що можемо зробити ми, щоб наше життя змінилося? Взяти відповідальність за нього на себе, а не перекладати її на інших; можемо

■ *Вимкніть телевізор. Вийдіть надвір. Роздивіться навколо. Ви побачите...*

перестати фантазувати надміру, а більше покладатися на Бога і довіряти Йому; можемо щодня робити добро для ближнього так, щоби він цього не знав і отримувати від цього задоволення; можемо не закривати очі на потреби ближнього, стати потрібним; можемо працювати і бути щасливим від думки, що наша праця не даремна; можемо усвідомити цінність нашого життя і подарувати його іншим; можемо жити.

Забудьте на хвилину про свої проблеми, бажання. Вимкніть телевізор, комп'ютер, радіо, відкладіть убік пресу. Вийдіть надвір. Роздивіться навколо. Ви побачите голубе небо і сонечко чи зірки та місяць, чи дощ, який зрошує землю, чи сніг, який оберігає її від морозів. Пригадайте своє дитинство: що тоді приносило вам радість? Пригадайте направду найщасливіші моменти вашого життя. Чи погодитесь ви обміняти їх на картинку з телевізора? Пам'ятайте, що перемогу робить солодкою боротьба, яку ви провадите поруч з Богом, з Його допомогою. Навчіться заново радіти тому, що Бог дає випробування, бо за ними криється нагорода, насолода, смак та задоволення від життя.

ХРЕСНА ДОРОГА ДЛЯ РОДИНИ

Стація 1
Ісуса засуджують на смерть.

Слава страстям Твоїм, слава довготерпінню Твоєму, Господи!

Батько: Не засуди мене, Господи, на вічну загибель, коли будеш судити всі мої пропусти і недбалості в родинному житті.

Мати: Господи, дай мені добре серце, щоб у нашій родині кожен з нас зростав у мирі, праведності та второпності.

Діти: Не добре доносити на когось ні вдома, ні в школі. Ісусе, дай нам серце гарне і чисте.

Отче наш:, Богородице Діво:,

Претерпівий за нас страсті, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас.

Стація 2
Ісус добровільно бере на себе хрест.

Слава страстям Твоїм:

Батько: У Святій Тайні Подружжя я добровільно і з вірою прийняв на себе хрест родинних обов'язків. Господи, допоможи, щоб я разом з Тобою ніс його щодня.

Мати: Хатня робота і відповідальність за дітей та родину часто є важким хрестом для мене. Господи, зміцни мене і всіх матерів, щоби ми не втікали від хреста бути добрими матерями і дружинами.

Діти: Наш шкільний ранець і шкільні обов'язки й удома є правдивим хрестом. Ісусе, ми йдемо з Тобою, тримаючись за Твій хрест так, як ми тримаємо за руку наших батьків.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 3
Ісус упадає перший раз під тягарем хреста.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Господи, ми не тільки деколи слабкі у вірі, але і падаємо, не стає нам сили на життєвій дорозі. Допоможи нам, щоби ми у Твоїх Святих Тайнах Сповіді та Причастя вставали й відновляли свої сили, і так продовжували виконувати батьківське служіння.

Мати: Ти, Ісусе, упадаєш, щоби мене підняти. Даруй мені терпеливість, аби мене ніяке зло не відділило від Твоєї любові.

Діти: Коли ми падаємо в наших забавах, то скоро біжимо до батьків, щоби вони вилікували наші рани. Ісусе, вилікуй наші рани від гріхів.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 4
Ісус зустрічає Свою Пресвяту Матір.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Дякую Тобі, Господи, за мою дружину. У важких хвилинах мого життя погляд на неї мене заспокоює і додає мені сили.

Мати: Маріє, Ти мене найкраще розумієш. Дай мені таку любов, щоби я могла бути разом з чоловіком і дітьми у їхніх найважчих хвилинах.

Діти: Молячись до тебе, Маріє, ми просимо

■ *ІСУСА засуджують на смерть*

■ *СИМОН Киринейський допомагає Ісусові нести хрест*

за наших матерів, щоби вони завжди були серцем родини.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 5
Симон Киринейський допомагає Ісусові нести хрест.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Добрий приятель багато означає у хвилині приймання і виконування батьківських обов'язків. Господи, дякую Тобі за добрих приятелів нашої родини, які нам допомагають.

Мати: Найрадісніше тоді, коли ми в нашій родині допомагаємо одне одному. Тоді будь-яка робота легка і ніхто не втомлюється.

Діти: Господи, дай нам з любов'ю бачити те, що нашим батькам потрібно, аби ми без примусу їм відразу допомогли.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 6
Вероніка обтирає лице Ісуса.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Ісусе, дай, аби образ Твого святого обличчя я завжди носив у своєму серці, разом із образом обличчя своєї дружини і дітей.

Мати: Господи, дай мені, як і св. Вероніці, таку чуйну любов, щоби я могла завжди подавати білу хустину помочі своєму чоловікові й дітям.

Діти: Батькам наймиліше, коли ми їм втираємо піт своїм послухом. Ісусе, дай, щоби ми це чинили завжди з любов'ю.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 7
Ісус упадає другий раз під тягарем гріха.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Рани, отримані при упадку в родинному житті, дуже болючі. Господи, вилікуй мої рани, щоб я міг жертвуватися для моєї родини до кінця життя.

Мати: Дай, Господи, щоб я, як дружина і мати, збирала свою родину на молитву вранці і ввечері. Молитва полегшує біль рани.

Діти: Господи, дай, щоби ми сприйняли серцем катехизм і християнське виховання, аби ми не поверталися до колишніх гріхів.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 8
Ісус зустрічає єрусалимських жінок.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Наша великодушна любов, готова на

■ *ВЕРОНІКА обтирає лице ІСУСА*

■ *ІСУС упадає третій раз під тягарем*

жертву, є найбільшою потіхою для наших дружин. Ісусе, дай, щоби ми Тебе наслідували і потішали своїх дружин милосердною любов'ю.

Мати: Зі стількома матерями плачемо за своїми дітьми, біль невтішний, особливо, коли ми втрачаємо своїх дітей, коли вони йдуть іншими дорогами, коли вони віддаляються від Бога й Церкви і своєї родини. Потіш нас, Господи.

Діти: Нашою добротою, старанним навчанням, гарною поведінкою, ревним відвідуванням Служби Божої, дай, Господи, щоб ми були потіхою для наших батьків.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 9
Ісус упадає третій раз під тягарем гріха.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Бувають хвилини, коли людина хотіла би скинути зі себе хрест своїх обов'язків у родині. У такі моменти, Господи, запали для нас світло Свого Воскресіння, аби ми в цьому світлі йшли аж до кінця.

Мати: Господи, кожний упадок у родинному житті залишає глибокі сліди. Своїми святими ранами, олією Своєї ласки вилікуй наші рани.

Діти: Ісусе, Ти Своїх батьків любив кожного дня, і так Ти зростав мудрістю, знанням і літами. Дай, щоб і ми так зростали у своїх родинах.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 10
Кати здирають з Ісуса одіж.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Господи, зніми з мене одяг гордості, а вдягни у хресну одіж Твоєї благодаті.

Мати: Пресвята Мати, покрий мене своїм синім покровом небесної чистоти, щоб я у твоєму святому одязі могла виконувати свої материнські і подружні обов'язки.

Діти: Дякуємо Тобі, Господи, за наших батьків, які важко працюють кожного дня, щоб ми в родині мали що їсти і в що зодягнутися.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 11
Ісуса прибивають до хреста.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Господи, прибий мене до Свого хреста, щоб я залишився вірним своїй родині до кінця.

Мати: У найважчих болях тіла й душі зміцни мене, Господи, щоб я ніколи не відступила від своїх материнських обов'язків.

Діти: Ти, Ісусе, був прибитий до Свого хреста. Дай, щоб і ми були «прибиті» до наших шкільних підручників і катехизму, завдяки яким ми вчимося найпотрібнішого для життя.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 12
Ісус умирає на хресті.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Господи, дай, щоб я шанував своїх батьків і був біля них аж до смерті.

Мати: Мати є свідком народження і смерті. Дай,

Господи, щоб ми, матері, були носіями життя.

Діти: Господи, ми найбільше радіємо життю. Після Твоєї смерті Ти обдарував нас цією радістю. Дай, щоб ми ревно брали участь у св. Літургії і серцем зрозуміли, що Ти Своєю смертю переміг смерть і всім нам дарував вічне життя.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 13
Ісуса знімають з хреста.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Ісусе, Ти не зійшов з хреста. Дякуємо Тобі, бо Ти нас спас. Дай нам, батькам, ласку, щоб наші діти опікувалися нами до нашої смерті.

Мати: Від народження аж до смерті людині найкраще у материнському лоні. Пресвята Мати, дай нам сили, щоб ми своїх дітей ніколи не випускали з-під своєї опіки.

Діти: Ісусе, нам найбезпечніше перебувати під опікою мами і тата. Як маленькі пелікани найкраще чуються під крилами «ніжного Пелікана», який їх вмиває у своїй крові, так усіх нас прийми під свою опіку.

■ *ІСУСА знімають з хреста*

■ *ІСУСА вкладають до гробу*

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

Стація 14
Ісуса вкладають до гробу.

Слава страстям Твоїм:

Батько: Ісусе, Ти не залишився у гробі, через три дні Ти воскрес. Дай, щоби ми, батьки, вели наших дітей до церкви і з ними брали участь у недільній св. Літургії.

Мати: Віра у воскресіння сила для життя. У всіх родинних труднощах, коли навіть запанує мертва тиша, засвіти, Господи, світло Твого Воскресіння.

Діти: Ми, діти, боїмося темряви, тож, Господи, звеселі нас своїм світлом, щоб обличчя наших батьків завжди було радісне, веселе й охоче до нас, маленьких.

Отче наш: Богородице Діво: Претерпівий:

о. Лука ДЕПОЛО
(«ZVONIK, 3/2006»,
переклад с. Михаїли Воротняк
і с. Томії Бродович, СНДМ)

ІСПОВІДНИК ВІРИ З ЯВОРОВА

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Це було до Другої світової війни. Отець Микола Кушпіт, парох Малого Передмістя у Яворові, повертався з української гімназії, де мав виклади з катехизму для студентів. По дорозі зустрів свою парафіянку Ксеню Гавришко. Привітавшись з нею, він почав розпитувати її про життя, сім'ю.

— Пробачте, отче, але нічого доброго немає у моїй сім'ї. Щось сталось з моїм чоловіком...

Ксеня замовкла, а отець запитав:

— Чоловік мабуть випиває? Я його бачив недавно підпилим...

— Щоби тільки це було. Зв'язався мій Іван з недобрими людьми і лайдакує з ними до пізнього вечора. А як прийде додому, то важко переслухати його. Тут і лайка, і безсоромні слова... Обзиває священиків, Церкву, і все, що на світі, жалілася Ксеня.

— Можливо, я з ним поговорив би за принагідного часу?

Я йому вже говорила про це, але він і слухати не хоче. Каже, що Бога нема, попи ошуканці й таке інше. Одну Росію хвалить, що там дуже добре і всі щасливі. До церкви не ходить, а до сповіді приступав, коли ми ще брали шлюб. Дякую Богові, що діти за ним не пішли.

— Моліться за його навернення, і діти нехай моляться. Таких людей сьогодні багато. Диявол не спить, як той лев рикає, щоб пожерти людські душі.

— І ви, отче, моліться за мого Івана. Дуже вам дякую за добре слово.

З цими словами Ксеня і отець Микола розійшлися по своїх домах.

А в неділю після вечірні до отця Миколи підійшли старші жінки і одна з них почала розказувати:

— Прошу отця, ми тут у церкві молимося, а у нашій хаті-читальні зібралися безбожники і вже з обіду там такий рейвах вчинили, що аж на вулицю чути, а людям роздають безбожні газети, брошури, листівки.

Отець був зворушений, вийшовши з захристії у святилище, став перед кивотом і мовчки почав молитися, а потім промовив, підійшовши до жінок:

— Збирайте людей, підемо всі разом до читальні.

Від церкви отець Микола з парафіянами прийшли до читальні, яка належала до «Просвіти» у роботі якої він брав активну участь.

У читальні вони застали більш ніж десяток людей, які голосно між собою сперечалися. Серед них був також Іван. Побачивши свою дружину і священика, він вийшов з читальні. Присутні були напідпитку, а саме приміщення було повне нікотинового диму. Кожний із них у руках тримав газету, немов доказуючи тим, що вони також «просвічуються».

Отець Микола вихопив у однієї бабусі палицю і, розмахуючи нею, на весь голос закричав:

— Геть звідси, облудники! Хата-читальня освячена і належить до нашої парафії. Тут, як і в Церкві, сіється чисте зерно, а ви прийшли сіяти кукіль?..

— А ми також просвічуємося, сказав один із них, виходячи з читальні і показуючи газету «Сельроб».

— Ми знаємо, як ви просвічуєтеся. Не боїтеся Бога, кару на нас випрошуєте. Ось чоловік мій, як з вами зв'язався, то пекло вдома робить,— говорила піднесеним голосом Ксеня, поки отець її не заспокоїв, а потім спокійно промовив:

— Приходьте до нас, ми будемо вчити Слова Божого, навчатимемо вас правди людської і Божої, так як вчить наш поет Тарас:

«...Учітесь, читайте,
і чужому научайтесь,
й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,

Того Бог карає...»

І лиш тоді, як ми разом віднайдемо нашу правду —

«...оживе добра слава,
Слава України».

Коли всі вийшли, парафіяни вирішили прибрати читальню, замінити замки і кожного дня приходити сюди, а отець Микола навіть дорікнув:

— Це все відбулося через нашу слабку працю з молоддю та й зі старшими, бо червоний дракон і сюди заліз.

А наступного дня про цей випадок говорили по всьому місті, навіть додаючи дещо.

***

Не минуло багато часу, як митрополит Андрей Шептицький зібрав усіх священиків своєї єпархії. Основною темою розмови було прохання про молитву за витривалість у вірі під час нової загрози безбожної радянської влади, яка насувалася зі Сходу. Митрополит стурбовано говорив, що нашу Церкву очікують нові випробування, переслідування, і доведеться навіть декому своє життя за Христову віру віддати, як це було в первісних часах християнства. Він просив усіх, кажучи:

— Закликаю всіх вас постійно щоденно молитися, не зважаючи на всі труднощі сучасного життя і праці. Одна надія залишається на Бога.

Деякі священики у своїх виступах жалілися, що вони трудяться не тільки на парафіях, але також на їхні плечі лягають домашні господарки і громадські обов'язки, які забирають багато часу, і немає можливості навіть відмовляти церковне правило.

Тоді митрополит задумався і через деякий час промовив:

— Вся надія на монаші чини і згромадження, бо живемо в часах надзвичайно трудних, а зближаємося до ще тяжчих. Може прийти хвиля, в якій треба буде кров пролляти за святу віру! На ті тяжкі часи, що настають, треба і вам, і мені приготовитись, тому ще раз усіх закликаю до молитви.

Слова митрополита Андрея глибоко залягли в душу отця Миколи. Він про це завжди говорив своїм парафіянам і просив їх молитися, бо бачив цю загрозу не тільки зі сторони безбожної країни із Сходу, але і від місцевих безбожників та їх організацій.

***

Незадовго по тому дійсно прийшли тяжкі часи — Друга світова війна. Одна окупаційна влада змінювала іншу. Греко-Католицька Церква, немов човен, плила по розбурханому морю, не зазнаючи якихось особливих пошкоджень. Лише після війни почалася хресна дорога для неї. Найперше було арештовано владик Церкви, а потім почалася інтенсивна підготовка до так званого псевдособору, який відбувся у Львові в березні 1946 року.

16 вересня 1945 року відбулися деканальні збори священиків у квартирі отця Миколи Кушпіта. На зборах були присутніми сам начальник служби безпеки І. Богданов і отець Гавриїл Костельник. Саме вони вимагали від отців переходу до Московської Православної Церкви. Та всі священики, крім одного, відкинули пропозиції отця Костельника і розійшлися.

А через дев'ять днів усіх священиків викликали до Львова. Знову відбулася розмова з капітаном служби безпеки І. Богдановим та отцем Гавриїлом. Настала черга для отця Миколи Кушпіта.

— Ось, отче, гляньте, скільки зібрано документів про вашу діяльність. Тут є і матеріал, як ви розігнали комуністів у читальні і таке інше, а під час німецької окупації, зокрема відомо про ваші заклики до незалежної України. Вам цього влада не простить. За вами плаче тюрма, Сибір, каторга, ведмеді, хіба що підпишете оцю заяву. Вибирайте... Вам дається година на роздуми. Ідіть в оту кімнату і добре подумайте. Ви можете себе знайти або погубити і за собою потягнути

багато інших.

Отець Микола був заскочений такою розмовою. З переляку він побілів і вийшов у порожню кімнату, сів на стільчик і замислився:

— А може правильно говорить Костельник, що потрібно зберегти Церкву та народ. Але в який спосіб? Відректися від віри? А хіба підпис — це відречення від Христа? Як тут не загубити себе? А що скажуть люди? А що скаже Бог? Бог добрий і все простить. Та чи простить? Сповідь...

— Ну, що надумав, Миколо Тимофійовичу?— було чути голос Богданова з кабінету.

— Отець піднявся, увійшов до кабінету, а капітан подав ручку і ласкаво промовив:

— Ось тут, підписуй цей папір і все буде добре.

Отець Микола підписав папір, дивлячись на начальника, який немов гіпнотизував його. Богданов тут же покликав отця Гавриїла, який розцілував отця Миколу, промовляючи:

— Молодець. А ти боявся. Рано чи пізно ми всі повинні це зробити. А вони люди добрі, все нам прощають...

Отець Микола мовчав, і після деяких вказівок отця Гавриїла вийшов з кабінету облвиконкому і пішки подався на головний вокзал. Увечері виїхав поїздом до Яворова.

Три дні мовчки переживав неабияку подію у своєму серці. Люди відчували його пережиття і здогадувалися, що сталася якась трагедія. І одного разу він перед людьми признався:

— Мене викликали до Львова і сказали: так або так. Або ти будеш працювати парохом, або тюрма. І я підписався...

Ця вістка швидко стала відомою по всьому місту. По-різному це люди сприймали, але ніхто не дорікав отцеві, знаючи, що теперішня влада жорстока. Одного дня отець Микола вирішив відвідати сестер Василіянок біля лікарні, для яких він був духовним наставником. Заодно він бажав розділити своє горе, яке важко переносив. Підійшовши до дому сестер, отець постукав у двері. Йому довго не відчиняли дверей. Відтак він постукав у вікно і, ставши перед дверима, очікував, коли хтось вийде. Двері відчинилися. На порозі стояла настоятелька — сестра Юлія Зелена, ЧСВВ. Після привітання вона зі смутком, не дивлячись на отця, промовила:

— Ви вже не наш отець, просимо вас більше до нас не заходити. Ми молимося і постійно будемо молитися за ваше навернення. Будьте здорові! Слава Ісусу Христу!

Двері зачинилися, а отець від несподіванки був настільки приголомшеним, що не знав куди податися. Вирішив зайти до церкви, але й там двері було зачинено. Сестра Юлія була для отця авторитетною постаттю. Її відповідь була короткою і зрозумілою: не можна двом панам служити... Отець Микола ще більше замислився над станом свого життя і над питаннями, на які не міг дати відповідь. Що хочу я? Чого хоче влада? Що потрібно людям? А чого хоче Бог? Якщо Бог хоче, щоб хтось постраждав і терпів за Церкву, за віру, за Христа, то чи можемо втікати від цього? Адже ж і святий Йосафат, знаючи, що його чекає мучеництво, не відмовлявся від свого хреста, а взяв його і пішов за Христом. І наш митрополит Андрей часто повторював, що наша Церква потребує мучеників за віру і сам був готовий віддати своє життя за віру. А хто я зараз? Святий апостоле Петре, ти також відрікався від Христа, свого Учителя, тож поможи мені побороти цю кризу зневіри, випроси у Святого Духа дару мужності, витривалості й відваги.

Отець Микола, прийшовши у свою квартиру, цілий вечір і вночі молився і розважав над станом свого життя, а вже на наступний день вранці написав лист-прохання, що відкликає свій підпис, який раніше подав, щоби приєднатися до так званої ініціативної групи. А опісля з чистою совістю пішов до церкви, щоб відправити Службу Божу. Він довго молився. Наступного дня поїхав до Львова. Зустрівшись з отцем Гавриїлом Костельником, він вручив йому листа, і дуже просив передати його начальнику служби безпеки Боданову, сказавши:

— Я не можу йти проти своєї совісті. Тепер я готовий на все, навіть на смерть за нашу Церкву.

Ця рішуча відповідь сколихнула отця

Гавриїла, він відповів з якоюсь заздрістю:

— Вам легше, у вас немає сім'ї, але пожалійте себе. Ви, отче, поспішили, будете жаліти пізніше.

— Я навпаки добре обдумав всю ситуацію і твердо вирішив йти хресною дорогою свого народу, — говорив спокійно отець Микола. Після короткої розмови два отці розійшлися назавжди, як різні долі двох осіб.

Повернувшись до Яворова, отець Микола найперше зайшов до сестер Василіянок, щоби подякувати їм за напімнення і за щирі молитви.

Під час розмови сестра Юлія щиро призналася у своїх переживаннях:

— Отче, я дуже переживала весь цей час, що нетактовно вчинила, зачинивши перед вами двері. Усіх чекає тяжке переслідування за єдність з Апостольським престолом. Будьмо готові до усього, тому прошу пробачення.

— Це Провидіння Боже дало мені вибрати іншу дорогу. Вони мені, звичайно, цього не простять, а вас, сестри, прошу постійно молитися за мене, грішного. Тепер я особисто відчув гріх святого апостола Петра. Але Бог добрий і милосердний. Я відчув ще більше його любов. Хай що нас чекає.

І дійсно, не минуло й року, як почалися страшні репресії проти духовенства Греко-Католицької Церкви. Не оминула чаша терпінь і отця Миколи Кушпіта. Арешти, тюрми, заслання, поневіряння... Все це він переносив мужньо і терпеливо. Ніколи не нарікав на свою долю. А повернувшись із заслання, проживав біля своїх родичів у Брюховичах, несучи ще один хрест — незрячості. Невтомно працюючи у підпіллі до кінця свого життя, він уписав велику сторінку свого страдницького життя в історію нашої Церкви. До його могили завжди приходять не тільки мешканці Яворова, але й ті, хто сюди приїжджає, і моляться, щоб і він був причислений до блаженних нашого багатостраждального народу.

Отож, любі читачі нашого часопису «Місіонар», а особливо ті, які проживають на Яворівщині чи походять з цього благословенного краю, моліться, щоб наша Церква увінчалася ще одним блаженним мучеником й ісповідником віри, яким мав би стати отець Микола Кушпіт з Яворова.

Молитва за прославу
о. Миколи Кушпіта

О мій Боже! З глибини моєї душі віддаю поклін Твоїй безмежній Величі. Дякую тобі за ласки і дари, що ними Ти наділив Твого вірного слугу — отця Миколу Кушпіта. Прошу тебе, прослав його також і на землі. Благаю Тебе, уділи мені в своєму батьківському милосерді ласку (наміреня), про яку тебе покірно молю. Амінь.

БОЖІ СТЕЖКИ НЕЗБАГНЕННІ

с. Томія БРОДОВИЧ, СНДМ

Вона — мати трьох синів. Але має ще одну дитину — улюблену донечку, першеньку і очікувану з такою любов'ю і нетерпеливістю, з якою кожна мати очікує першу дитинку.

О, які надії вона на неї покладає! Гарна і мудра в неї донечка, потіха для неї самої, для чоловіка та й для цілої родини. Синів вона з чоловіком також міцно любить, але це — сини, а то — єдина донечка. Любляча, ніжна, лагідна у них дитина. Радість і надія у молодих літах і підтримка у старості.

Щаслива їхня сім'я. Сини її гордяться своєю сестричкою. Та і як не гордитися?

Пройшли літа і щастя потьмарилося. Вона не знаходила собі місця. Її донечка вирішила йти до монастиря... Ні, вона не проти, вона — віруюча, правдиво віруюча, не на словах, і чоловік такий, і вся їхня сім'я, але тільки не її кровиночка, її улюблена донечка. Бог не може такого від неї бажати, адже він знає, що означає

для неї її донечка, первісточка. А Матінка Божа?.. О так, у неї слід чекати допомоги, і вона напевно допоможе у її скруті!

Одного дня сказала донечці, що йде на прощу, молитися до Небесної Неньки, яка її добре розуміє і допоможе змінити рішення дочки. І пішла — пішки 50 км від села — йшла і молилася, ноги її ледве тримали, коли прийшла до місця чудесної об'яви Матері Божої.

Молилася, очікувала чогось, ні, не чогось, а негайного вирішення її справи. «Матінко Божа, поможи, Ти ж знаєш, як мені важко. Не можу відмовити донечці, бо Твій син її кличе, але і мене Ти зрозумій. Все ж таки одна вона в мене донечка». Так вона молилася, простими словами звичайної жінки зверталася до Матінки Божої, до Її материнських почуттів, адже Вона добре знає, що значить бути матір'ю, що означає материнська любов.

Повернулася додому спокійна. А вночі їй приснився сон, у якому Марія наказала їй, аби вона не затримувала дитини, а Вона своєю чергою все залагодить. Прокинулась зі сну. «Ох, як рішуче Ненька Небесна мені наказує відпустити донечку. Не в моїх силах її стримувати», — подумала вона. Покликала донечку і дала їй своє благословення. Нічого їй і не пояснювала. А навіщо? Хай іде в мирі служити Її Синові.

А через якийсь час раптово почала вона себе погано почувати. Нудило її, нічого не могла їсти, та й не хотіла. Не могла зрозуміти, що з нею. Пішла до лікаря. Аналізи, обстеження... І виявилось, що вона вагітна. А немолода вже жінка. Несподівано для всіх і для неї самої вона знову має стати матір'ю. Для неї диво і водночас велика радість. Бог ще раз послуговується нею, аби подарувати нове життя. Неоціненний цей Його дар!

Та лікар не спішить її підтримати. Знову аналізи, довгі обстеження... Лікар радить перервати вагітність, бо дитина, якщо і народиться жива, то буде неповносправна. Лікар їй тільки радить, але вона має вирішити,

■ ...щаслива їхня сім'я

сама має це зробити, адже це плід її лона. І вона вирішує попри все дати життя цій дитині.

Довгий час важкої вагітності, ношення під серцем п'ятої дитини, бажаної дитини попри всі діагнози, прогнози і сповнені страху очікування її сім'ї і близької родини. «Хай сповниться Твоя воля, Боже», — молилася вона. І вона народжує... дівчинку, цілком здорову, цілком нормальну.

О диво, о чудо Божої любові! Це справді чудо! Як тепер вона має Йому віддячитись за цей дарунок для неї, не молодої вже? О Матінко Божа! Вона не могла з радості прийти до себе.

Нині ця дитина (її остання донечка, наймолодша в сім'ї, гордість її і чоловіка та всієї родини), — це гарна, розумна і талановита 18-річна дівчина, яка невдовзі вийде заміж за доброго і порядного хлопця. А її перша донечка ось уже 18-й рік, як служить Богу в контемплятивному (закритому) монастирі і тепер є настоятелькою прекрасної спільноти сестер.

Обіцянка Неньки Небеної все залагодити сповнилася справді дивним чином. Тепер ця жінка має не одну донечку, а дві. Але ж ні! Вона має тепер багато дочок, які моляться Богу за її родину, випрошуючи в Нього всі потрібні для неї благодаті!

СКОРБНА МАТИ

Омелян КВІТ

Перед святом Пасхи був Ісус у любій Витанії у домі Лазаря, де завсіди Його дуже радо гостили. Пращаючись на відході, об'явив Він там усім усе, що незабаром мало сповнитися. Сказав, що Він піде до Єрусалиму й більше не вернеться.

Іще виходив із подвір'я, ще стрінув Марію, що теж сюди часто приходила. Вона станула напроти нього мовчки, аж по хвилі промовила з болем:

— Сину мій!

А Ісус пригорнув Неньчину голову до серця та сказав тихо:

— О, Мати моя, преславна, чиста, як світло надземське! Хвала Тобі за всю безмірну любов Твою, Мати солодка, світло між жінками! Дякую Тобі за всі Твої труди та болі.

Марія вся дрижала, а вуста Її шептали:

— Ти говориш, як перед розстанням, Сину мій!

А Ісус відповів:

— Амінь, направду говорю Тобі, коли зерно не впаде в землю й не вмре, лишиться ялове, а вмре, то буйний його рід і багато дає плоду.

І глянула Марія до неба та з болем прошептала:

— Ти забираєш мені Його, Боже! Слава Тобі... моє солодке щастя тривало тридцять три роки!

І знову обидвоє побралися за руки й так мовчки дивилися перед себе. І нараз обняв Ісуса великий біль і він сказав:

— О, Мати Скорбна! Скільки Ти витерпиш зо мною! Меч болю проб'є Твоє серце. Отець Небесний нехай дасть Тобі сили, бо ще ніколи ні одна жінка не терпіла так, як Ти терпітимеш.

Уся бліда як смерть, відповіла Марія:

— Що значить моє терпіння? То Твоє терпіння наповняє мене жахом!

І піймала Його за руку нагально, мов у гарячці, та закликала:

— Коли вже Тобі суджено вмерти, вмри скоро, чудом!

А Ісус відповів повагом:

— Умру смертю дуже болючою!

— То бодай умри без соромного пониження, Царю світу! — благала Марія.

— Ще не було соромнішої смерти, як буде моя! — відповів Ісус.

А Марія закликала:

— То прикажи бодай ночі, щоб Тебе закрила!

— Мати! — відповів Ісус, — Білий день буде над пониженням моїм!

— Земля підніжжям Вітця Твого, хай вона Тебе закриє! — благала Марія.

А Син сказав Їй:

— Між небом і землею висітиму на хресті перед очима приятелів і неприятелів моїх!

Марія заломила руки:

— Чи ж як злочинця приб'ють Тебе на хресті? — спитала.

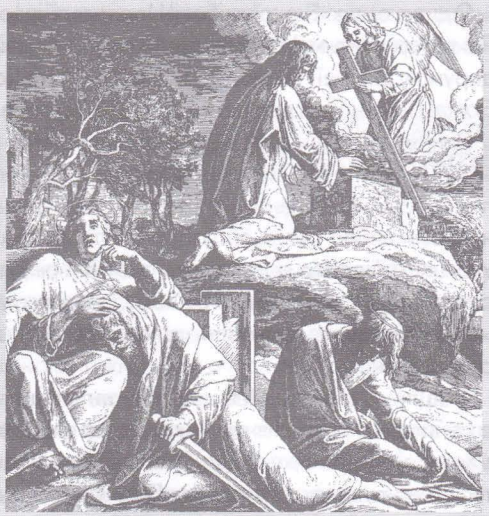

■ *— Між небом і землею висітиму на хресті перед очима приятелів і неприятелів моїх!*

■ *Мати не могла сидіти спокійно... Там Її Синові готують таку страшну засідку смерти. Навіть апостол Юда відрікся й зрадив Христа... Ще вчора ввечері піймали Його в Оливному городі*

— Так! відповів Ісус. Як злочинця, а обабіч дадуть мені злочинців за сусідів!

— То будь бодай закритий повивалом! — голосила слабим уже голосом Марія.

— Обнажений буду, Мати, на великий сором! — відповів сумно.

Марія замовкла ледве жива, однак по хвилі зібрала всі свої сили та, ставши перед Ісусом навколішки, закликала:

— Бог вимагає Твоєї жертви, то треба слухати! Але, глянь, Ти ще молодий, такий молодий! Проси Бога, щоб відложив цю хвилину. Коли-небудь можеш умерти, лиш не вмирай ще тепер! Підожди до старости!

— Не можу! — сказав Ісус мрійливо та сумно. Мушу вмирати в квіті молодости!

Марія підвелася, мовчала, схиливши голову, й потім спитала:

— Чи ж мушу бачити Твою кров?

— Мати! — відповів Ісус. — Буду мучений, катований, від голови до стіп буду вкритий ранами і кров'ю!

Марія притиснула руки до серця, не сказала ніщо, однак болючий був Її погляд.

Ісус звернувся ще до апостолів і сказав їм:

— У чорних хвилинах держіться моєї Матері, а Вона вам поможе!

Але вони спокійно всміхалися, бо не розуміли Ісуса. Але Марія розуміла Його. Однак на Її очах не показалася вже ні одна слізонька. Без слова підняла руки, мов до благословення, та дивилася за Сином, як відходив із апостолами.

І пішов Ісус востаннє на свято Пасхи до Єрусалиму. Там відбув із апостолами ще Тайну Вечерю. І Марія не остала в Витанії. О, Вона, Мати, не могла б сидіти десь спокійно, як там Її Синові готують таку страшну засідку смерти. Навіть апостол Юда відрікся й зрадив Христа, а Вона, Мати, крок у крок слідкує за своїм Сином. Здавалось, своїми грудьми заступить Його.

А в п'ятницю ще зоріло, як апостол Іван провадив уже Марію на дворище Каяфи та, вказуючи на пивничні двері, сказав:

— Ось тут Його в'язниця. Ще вчора вечором піймали Його в Оливному городі.

Марія впала навколішки, підняла руки до воріт і торкнула чолом порога, що переступив був Ісус. Та не мала вже сил підвести голову. Лежала, мов у нестямі, долілиць. Аж вийшли жорстокі жовніри та крикнули:

— Жінко, кажи, чи ти мати його?

На це Марія підвелася та сказала:

— Так, це я! Пустіть мені мого Сина!

А Ісус звернувся до Матери та сказав:

— Так говориш зо мною востаннє, Мати найдорожча!

А Вона сказала:

— Знаю, що зійдуся з Тобою в славі! Нехай буде воля Господа Бога мого! Прийняла я найбільше щастя з його рук то й біль мій приймаю... Слуга я Божа!

А Христос ще раз глянув на Неї та сказав:

— Доме, що в ньому жив Бог живий! Мати найвеличніша, Царице святих і благословенна між жінками. Янголи мої служитимуть Тобі до останнього часу Твого на землі. І побачиш Мене ще до своєї смерти, бо прийду з янголами по душу Твою та відведу Тебе туди, де нема вже ні розстання, ні болю!

Сила силенна народу йшла перед Пилатову палату. Пішла туди й Марія з Іваном, і чула, як товпа кричала: «Разпни його!» Потім ішла за Ісусом, як вели Його до царя Ірода, потім знову до Пилата, а потім вулицями міста далеко аж на гору Голготу. Усю хресну дорогу пройшла Марія за Ісусом. І чула все та бачила все, що діялось здовж дороги. І важкий безкраїй біль стискав Її материнське серце.

А на горі, заки протиснулася між юрбою, вже чула глухий стукіт молотка, яким вбивали довгі, гранчасті цвяхи в святі руки та ноги Її Сина. А потім бачила, як Син Божий висів на хресті між небом і землею, а жовніри розхапували його одежину, щоб поділитися.

І стала Марія під хрестом, і апостол Іван збоку. Глянув на них Ісус із хреста та сказав до Марії:

— Жінко, ось син Твій!

А, глянувши на Івана, сказав:

— Ось Мати твоя!

Марія спустила голову на рам'я Іванове, а він закрив лице своє руками, та сльози потекли йому крізь пальці рясними краплями.

І прийшла година, що для неї Ісус прийшов на цей світ, і всі почули Його голос, як заявляв, що все довершилося, а потім:

■ *Я вам дала Сина найкращого та наймилішого понад усіх людських, а ви...*

— Отче, в руки Твої передаю духа мого!

І було довершене! Сонце потемніло, стряслася земля, й блискавка темінь прошила, грюкотом грому по долах залунало.

А Марія стояла під хрестом, мов статуя камінна. Ще глибшого болю ніхто не дізнав!

Уже вся Голгота опустіла, як надійшли два праведні мужі, Йосиф з Ариматеї та Нікодим. Вони приставили драбину, зняли тіло Спасителя з хреста та поклали його на коліна страдальної Матери, що знову пробудилася до життя. Всміхнулася гірко Марія та приголубила Ісуса до свого серця, кажучи:

— Отак! Як колись у Вифлеємі, знову маю свого Сина на руках!

А потім заплакала та прошептала:

— Люди! Я вам дала Сина найкращого та наймилішого понад усіх людських, а ви мені віддали такого пораненого!...

І вийняла тернину з чола, змивала рани та тіло, а праведні мужі завинули в плащаницю. Було вже пізно під вечір, як принесли тіло Христове в город Йосифа з Ариматеї, де він відступив свій гріб, викований у скалі. І віддали всі поклін Господеві та закрили гріб покривалом. І вернулася Марія до міста самітна, осиротіла...

ХРИСТОС ТЕРПИТЬ

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК

Христос терпить і терен, і удари,
Насмішками бичований не раз.
Людські провини руки розіп'яли,
Пробили серце тисячі образ.

І кров тече — змиває гріх любов'ю
І очищає світ від чорноти.
З Голгофи благодатною рікою
Сплива спасіння на усі світи.

Сухі уста від спеки збайдужіння...
Криваві очі дивляться увись...
«Осанна в вишніх!» — молиться каміння...
Спинись, людино, при хресті, спинись.

Не оминай байдужістю Святиню.
Вклонися Жертві — скрухою життя.
Не прибивай у гніві і гордині
Ісуса знову й знову до хреста...

ЗА ЩО?

Любов ДІВЧУР

За що, Ісусе, так терпиш,
За що несеш безмірні муки,
Відкрий їм очі, чом мовчиш,
Й покірно хрест береш у руки?!!
За що, мій Боже, стільки раз

Під тягарем вмліваєш нині,
Чим провинився, Спасе наш,

Що так терпиш у цій хвилині?
За що вмираєш на хресті,
Земля святою кров'ю вкрита,
Та чи прозріють, Боже, ті
Що цвяхи б'ють несамовито?

За гріхи наші Ти страждав,
Це ми Тебе розп'яли нині,
Це ми прибили до хреста,
За нас лежиш у домовині.

Прости нам, Господи, прости,
Дай сил з оков гріха повстати
В житті любові не знайти,
Так, як Ти, Спасе, вмів прощати.

КРОСВОРД «ВЕЛИКОПІСНИЙ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

(Три крапки замініть словом з книжки о. Людвика Кіяваріно «Сповідайтеся добре»)

По горизонталі: 3. Чеснота, протилежна до лінивства. 6. Один чоловік сповідався з того, що крав дерево на ... . 7. Святе Причастя належить приймати в тому віці, в якому ... починає послугувати розумом, себто, навіть перед сьомим роком. 10. ... про вічну правду навернула до Бога того військового, який на дні свого сумління ще має віру, приспану грішним життям. 11. Дякую, отче, за таку цінну науку, берегтиму її як ... . 14. Слова св. Павла «Як зійде ... неба і проповідуватиме щось, противне св. Євангелії, і тим самим сповіді, то навіть ангелові не маєте повірити». 15. Св. Филип Нері та св. Іван ... запевняють, що ті, які часто сповідаються, приймають як належить св. Причастя, не можуть продовжувати життя нечистоти. 18. З повністю і цирістю сповіді має єднатись також ...; а ще більше нашим головним старанням має бути якнайщиріше упокорення, бо хто більше скаржиться, того більше виправдовує Господь Бог. 19. Святий Тома з Аквіна наголошував: «Чим більше разів ... сповідається, тим більше дочасної кари їй відпускається, так може статися, що повторюючи сповідь, уся кара дочасна буде людині відпущена». 20. ... поправи повинна бути рішучою, тобто, за всяку ціну треба відмовитися від гріха, і ліпше все втратити, ніж вчинити його.

По вертикалі: 1. Одне із вітань зі священиком на початку сповіді «... Ісусу Христу!» 2. Добре робити ... сумління, аналізуючи одна за другою заповіді Божі, Церковні та обов'язки стану; застановлятися, чи провинилися ми думкою, словом, ділом чи занедбанням, звертаючи увагу на нашу головну ваду, яка причиною всіх провин. 4. ... чи мати, чоловік або жінка, вчитель, урядник або підданий можуть виконувати всі заповіді Божі й Церковні, а все ж таки тяжко грішити проти обов'язків свого стану. 5. Є багато таких душ, котрі хочуть, щоб їх совість була наче розгорнена ..., неначе дзеркало, в якому сповідник може все ясно бачити. 8. Загальна сповідь корисна для тих, що сумніваються у важливості своїх попередніх сповідей і хочуть заспокоїти своє ... 9. Правдива, отже та ..., що каже: «Пощо ж сповідатися, а не виправлятися?» 12. Загальна сповідь корисна для тих усіх, що перебувають на переломному або вирішальному етапі свого життя, або мають вибрати чи розпочати..., від якого залежить їхнє духовне майбутнє. 13. Назва одного із заголовків книжки о. Людвика Кіяваріно «Сповідайтеся добре» — «... до сповідника». 16. Спогляньмо на ..., де Ісус умирає за наші гріхи. Подумаймо, що Господь все, а ми ніщо; подумаймо про те, що Він міг би покинути нас кожної хвилини; що багато молодших від нас, які зробили менше гріхів, ніж ми, вже є в пеклі, а ми ще тут, на землі, бо Він нас любить і хоче нам виявити Своє милосердя. 17. Усі мають право виявити сповідникові все, що стосується їхньої совісті, тому це довір'я має бути безмежне, але треба зберігати ... до ближнього й пошану до сповідника.

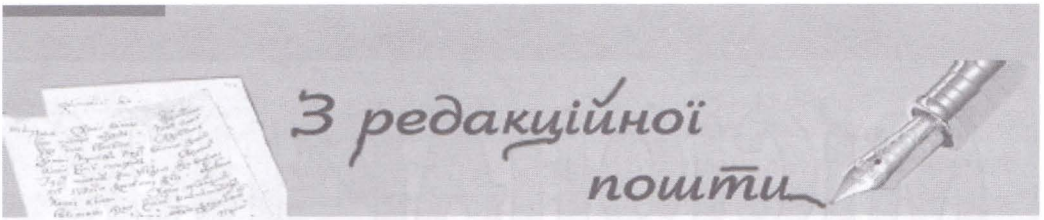

Ми, мешканці с. Лаврів, хочемо висловити щиру вдячність настоятелю Лаврівського Святоонуфріївського монастиря Чину Св. Василія Великого о. Миколаю Ковалишину.

Отець Миколай людина безмежної душі і великого серця. Невгамовний у своїй праці щодо оновлення храму та людських душ, отець Миколай зустрічаючись часто із нерозумінням його чудових ідей і діл, через недалекоглядність, яку роками насаджувала совітська влада, залишається добрим і відкритим для кожного. Так як вчить Святе Письмо: «Любіть ворогів ваших і моліться за тих що гонять вас» (Мт. 5, 44), — так невтомно робить і наш отець Миколай. Ініціатор всіляких духовних дійств, опікун дітей нашої парохії, шанований у районі та за його межами багатьма знаними людьми, які відкликаються на різні прохання отця Ковалишина. Отець Миколай — наш духовний батько і ми вклоняємося йому за багаторічну працю та складаємо подяку Господу Богу за доброго провідника. Просимо у Всевишнього для нашого любого духівника здоров'я та всіляких ласк на многії літа.

Полянська М. І., Лопушанська І. Д.
Карваш О. М., Сенета Г. І.
Кіляновська Й. Й.
та інші мешканці Лаврова

Кілька місяців тому в журналі «Місіонар» було опубліковано «Дев'ятниця до Дитятка Ісус з Праги». В той час я хворіла сильним кашлем (бронхіт). Хоч я приймала ліки, які прописав лікар, мені майже нічого не допомагало. Я ж хотіла бути на місійних науках. Тоді я з вірою розпочала «Дев'ятницю до Дитятка Ісус з Праги», просила заступництва Серця Ісуса, Непорочного Серця Марії, Божого Милосердя, святого Йосифа, всіх святих українського народу та з цілого світу, святих Ангелів і душі з чистилища про свій намір. Господь вислухав мої молитви. Я була оздоровлена і відбула на місії. Хоч я обіцяла Богові, що відразу подам подяку в журнал «Місіонар», через своє недбальство не зробила цього. Тому прошу Тебе, Господи, пробач мені цей гріх недбальства і невдячності.

Дякую Тобі, Боже, за отримані ласки і вислухані молитви.

Йосифа, м. Львів

На сторінках вашого журналу складаю щиру подяку Господові нашому Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, святому апостолу Юді-Тадею, святому Шарбелю, святому Антонію і всім святим за опіку над моєю родиною та особливі ласки.

Марія,
с. Мишів, Бродівський р-н

Через часопис «Місіонар» хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі, Божому Милосердю, святому апостолові Юді-Тадею, св. Шарбелю за отримані ласки. Зокрема, за щасливе виношення і народження моєї донечки, за одруження брата, за неустанну допомогу мені, моїй родині. Тепер прошу і молю святого Тадея, щоб взяв під свою опіку мою сім'ю.

Галя, м. Дрогобич

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «МНОГОСТРАЖДАЛЬНИЙ ІОВ» ЗА ЛЮТИЙ 2008 Р.:

По горизонталі: 5.Урожай. 6.Вогонь. 10.Слава. 11.Земля. 12.Нещастя. 15.Наука. 16.Бог. 17.Пісок. 21.Молитва. 23.Страх. 24.Думка. 25.Човник. 16.Еліфаз.

По вертикалі: 1.Право. 2.Панцер. 3.Золото. 4.Ангел. 7.Слушність. 8.Становище. 9.Блискавка. 13.Око. 14.Віл. 18.Горщик. 19.Світло. 20.Ранок. 22.Туман.

МІСІОНАРЧИК

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Слава Ісусу Христу! Любий друже, я знаю, що Господь обдарував тебе різними талантами. Ти, напевно, чудово співаєш і танцюєш, прекрасно малюєш та пишеш. Досі ти все це робив для друзів та близьких. Але від тепер все зміниться! «Небесна Канцелярія» вже давно розшукує юні таланти, які люблять Бога та Батьківщину. А «Місіонарчик» погодився їй в цьому допомогти. На жаль, твого голосу і танцю нам не вдасться показати твоїм новим друзям, які також читають «Місіонарчик». Але твоє слово буде сказане в іншій формі, тому що з березня 2008 року ми оголошуємо конкурс «Слово майбутнього», який поділений на дві номінації: «Найкращий поет» і «Найкращий прозаїк».

Що потрібно для того, щоб взяти участь у цьому конкурсі?

Надсилати свої твори будь-якого жанру (оповідання, новели, байки,

■ *ХРИСТОС з діточками*

роздуми, есе...) до нас у редакцію. Тексти повинні бути надруковані або написані розбірливим почерком, без помилок, з позначкою «На конкурс» (можеш попросити маму чи тата, щоб тобі в цьому допомогли). Коло тем ми не обмежуємо, але нагадуємо, що наш часопис релігійний, тому бажано, щоб роботи були у християнському дусі.

Доки триватиме конкурс?

З березня 2008 по лютий 2009. Усі твори будуть надруковані протягом року. Перші три місця будуть визначені в обох номінаціях, і переможців нагородимо цікавими, цінними та корисними призами.

Бажаємо всім творчого натхнення!

ЛЮБИ БЛИЖНЬОГО ТВОГО

«Люби ближнього твого, як самого себе» (Мт. 22, 3739).

Як тобі відомо, друже, це є друга Заповідь, яку залишив нам наш Творець.

— Хто є нашим ближнім? — запитав син у тата, повернувшись зі школи.

— Нашим ближнім? Зазвичай люди думають, що ближнім є той, хто їм близьким: батьки, сестри чи брати, родичі, дідусь з бабусею, родичі, зрештою, друзі.

— А це не так?

—Так. Але на цьому перелік наших ближніх на цьому не закінчується. Ними можуть бути не лише ті, чиї імена ми знаємо, знаємо, чим вони займаються, що люблять, де живуть. Це можуть бути і зовсім не знайомі нам люди, яких ми випадково побачимо на вулиці, у маршрутці, в школі чи деінде. Нам необов'язково про них щось знати, але вони все одно будуть ближніми.

— А чому?

Тому, що ближній — це той, хто близько біля нас: той, хто про нас піклується, тобто рідні, близькі, друзі і ті, хто в певний момент нашого життя опинився поруч. Не завжди випадає, щоб з нами перебували дуже близькі нам люди. Тоді незнайомці стають нам близькими вже тому, що є в одному з нами місці.

— І їх я також маю любити?

— Звичайно!

— Але чому? — допитується синок.

— Хоча б вже тому, що ти не маєш за що їх не любити. Та й сьогоднішній

■ *нам вчителька сьогодні сказала, що маємо любити ближнього, як самого себе*

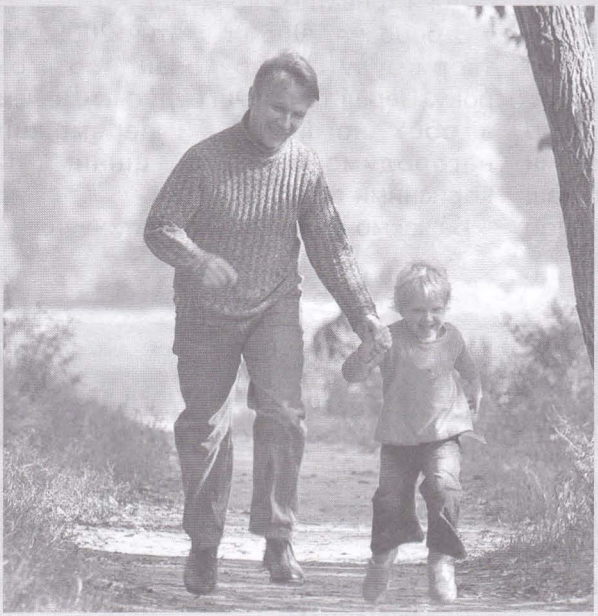

■ *кожний створений на образ і подобу Божу*

незнайомець завтра може стати другом. Життя непередбачуване. Хтозна з ким нам доведеться вчитися, працювати, проводити час, дружити. Ми повинні любити ближніх і тому, що кожен створений на образ та подобу Божу. А це означає, що в кожному є Бог. А хіба ми Його не любимо?

— Любимо!

А Він живе у кожному, незалежно від того чи знайомі чи незнайомі люди між собою. Коли ми когось любимо чи не любимо, ми любимо чи не любимо Бога, бо Він є у цій людині.

— А як я маю любити себе?

— Ти повинен добре вчитися.

— Знову ти, тату, за своє!

—Я про те, що через навчання тобі відкриваються таємниці цього світу, відкривається безліч можливостей: у спілкуванні, у майбутній професії, у роботі. Знання допоможуть тобі зрозуміти твоє покликання та призначення. Також ти не повинен шкодити собі: курити, пити, битися, використовувати у спілкуванні нецензурні слова уникати всього, що може зашкодити твоєму тілу, а, тим паче, душі.

— А як же тоді я маю любити ближнього? Нам вчителька сьогодні сказала, що маємо любити ближнього, як самого себе.

— Такі слова Ісус сказав законовчителю. Йдеться про те, щоб не скривдити ближнього словом чи ділом. Ми маємо бути дуже обережними у спілкуванні з людьми, не залежно від того знаємо ми їх чи ні. Коли ти щось робитимеш, думай добре чи можуть твої вчинки комусь зашкодити, когось образити чи навпаки, вони допоможуть, потішать, звеселять. З любові до інших ми покликані зробити цей світ кращим, так це робив Ісус. Він, як ти знаєш, прийшов у цей світ, що своїм прикладом навчити нас.

— А як я можу допомогти незнайомцеві, який є моїм ближнім?

— Дуже просто: бути ввічливими та привітними, поступитися місцем стар-шому, допомогти нести сумку незнайомій бабусі, жінці чи дівчині, зняти з дерева кішку чи м'ячик для дітей. Чи просто усміхнутися до незнайомця, який йде засмучений.

— Ця і попередня Заповідь, яку ми з тобою обговорювали минулого разу, є головними Заповідями любові. Цим Ісус хотів на показати, що християнство — це релігія любові, без якої нічого доброго у світі не може діятися.

ЗАПИТАННЯ

А як ти виявляєш свою любов до ближнього? І як ти розумієш цю Заповідь любові?

КІТ-МУРКІТ І МИШКА

Світлана КОРЧАГІНА

Одного сонячного ранку, якось зустрілися дві мишки. Найкращими подружками вони були. Усі радості та незгоди разом ділили. Зістарілися вони обоє. Однак одну Мишку життя не пошкодувало і зір відібрало сліпенькою вона була. Отак собі стояли, сміялися, дитинство згадували. Аж раптом друга мишка у кінці вулиці Кота зобачила та й втекла, навіть нічого не сказавши своїй подрузі. Коли та носиком почула біду, одразу почала до нірки вхід шукати, але не втрапила туди, бо геть не бачила, куди іти. А Кіт-Муркіт вже радий був, що так обід йому у руки «сам іде». Підійшов до Мишки та й запитує:

— Мишко, а скажи-но мені, куди це ти намагаєшся зайти, але все потрапляєш у стіну?

— Ой любчику-котику, запищала Мишка, зжалься наді мною, такою хворою та нещасною. Ось хочу потрапити до своєї нірки, а річ у тім, що старенька та сліпенька я, та й б'юся голівонькою до стіни. Будь добрим, допоможи! плачучи звернулась Мишка до Кота.

■ *Одного сонячного дня зустрілися дві мишки. Отак собі стояли, сміялися, дитинство згадували*

■ *Котик-Муркотик хвилинку подумав...*

Подумав хвилинку Котик-Муркотик. Зважив на те, що обіду не буде, що ворогу допомагає. Проте не зміг відмовити відчайдушній Мишці, яка так сильно хотіла втрапити додому. Згадав, що до свого він вже майже дійшов та й показав хворенькій дорогу до її домівки.

Мораль:

Так часом і у людей буває:
Від друга допомоги ти чекаєш,
А він тільки про себе дбає,
І у біді не виручає.
А твій, як здавалось, ворог лютий
Без слів допомагає,
І другом справжнім по житті
Тебе надалі в серці має.

У НАШІЙ ПОШТІ

«Дорогий «Місіонарчику»! У те, що насправді є Дід Мороз або Санта Клаус, я не вірю. Це звичайні казкові герої. Думаю, що Миколай живе у Господа в Раю. Це священик у митрі на голові, з посохом у руках. І Він спускається на землю, з великим мішком на плечах, невидимими для людей сходами, що ведуть з неба на землю. Цей святий вчить нас бути добрими, милосердними, ділитися з тими, хто бідніший, втішати скривджених. Це є важливіше від будь-яких подарунків, хоч подарунки я дуже люблю».

Уляна МАРТИН,
Львів

Улянко, в тебе дуже добре і гарне уявлення про нашого Святого Миколая. Залишається докласти всіх зусиль, щоб ознайомити з його ділами твоїх друзів та знайомих, які не вірять у Миколая. Коли їх будуть переконувати дорослі, то вони не повірять. Але коли почують про нього від ровесниці, побачать на які гарні вчинки надихає приклад Святого Миколая, то перестануть вірити у казкових героїв. Подарунки для них, як і для тебе, перестануть відігравати головну роль. Вони стануть добрішими, милосерднішими, ділитимуться з біднішими та втішатимуть скривджених. Як сказав мені один друг, якщо хочеш когось змінити, треба сильно його полюбити. Подай приклад і вони повірять у Миколая. Впевнена, що тобі Святий у цьому допоможе.

■ *читачі «Місіонарчика»*

«Дорогий «Місіонарчику»! Щиро дякую, що передав мої листи Св. Миколаю. А від Нього я отримала дуже гарний подаруночок. Особливо мені сподобалося привітання, що нагадувало складанку. Я дуже обережно його відкрила, а потім читала. Також відразу склала пазли.

Щоб віддячити Тобі, Місіонарчику, прошу надіслати імена людей, за яких я з родиною можу помолитися».

Іринка ПАЛЯНИЦЯ,
м. Львів

Святий дуже радий, що зумів принести тобі радість своїм подарунком. Іринко, дякуємо тобі за різдвяну листівку та за бажання молитися! Не можу назвати тобі імен, бо до створення журналу залучено дуже багато людей і боюся, що можу про когось випадково забути. Гадаю, що якщо ти з родиною будеш молитися за всіх співробітників редакції, не називаючи імен, то це буде дуже добре і їх обов'язково та, на небі, вислухають. Наперед вдячні.

«Дорогий «Місіонарчику»! Хочу подякувати Тобі за гарні вірші та оповідання і за те, що надрукував мій лист.

Хочу, щоб ти передав усім

співробітникам мої вітання з Різдвом Христовим і щиру вдячність за їх працю.

Ти запитуєш, що для мене означають Божі Заповіді? Для мене вони, як сад, засаджений деревами і пахучими квітами, у якому є десять стежинок. Коли ми грішимо і не слухаємо Божих Заповідей, то сходимо з цих стежинок і топчемо чудові квіти. Але, якщо ми будемо ходити стежинками, тобто виконуватимемо Заповіді, то обов'язково дійдемо до вузької стежки, яка приведе нас до широких дверей Божого Царства.

Бог дав нам Заповіді через Мойсея, щоб ми їх виконували, а не забували. Тому бажаю Тобі та Твоїм співробітникам насамперед духовної витривалості, а вже потім щастя та успіху».

Оксана КОЗАЧОК,
с. Боложинів

Редакція дякує за різдвяні вітання та побажання. Оксанко, ми були дуже приємно здивовані з твоїх роздумів про Заповіді Божі. Це дуже гарне та точне порівняння: 10 Заповідей, як 10 стежинок. Не топчи квіточок сама і не дозволяй нищити красу Божого саду іншим. Добрі, милосердні вчинки та чиста любов відкриють тобі двері до Божого Царства.

«Дорогий «Місіонарчику»! Дуже рада, що знову можу написати. Дякую, що прочитали мій попередній лист і за приємну відповідь на нього. «Місіонар» приносить моя бабуся Зиновія. Саме вона вперше запропонувала його прочитати.

«Місіонарчик» мені подобається, бо у ньому є багато цікавого та корисного. Я вдячна та рада, що маю таку можливість спілкуватися з тобою, «Місіонарчику». Також вдячна за твій подарунок-складанку.

Про себе: як завжди вчуся у школі, виконую домашнє завдання, допомагаю матері у домашній роботі. Молюся до Ісусика, щоб дав здоров'я моїй родині, допоміг у навчанні моїм братчикам Андрійкові та Миколові. І не тільки моїй родині, але всім людям, що потребують Божої допомоги.

Щодо Божих Заповідей, то скажу з власного досвіду: Заповіді Божі це Закон Божий, що веде нас до вічного життя, Божої любові, і ми повинні дотримуватися їх та прославляти Бога».

Марійка КОВБАС,
м. Малі Заліщики

Як, мабуть, гарно мати таку добру бабцю? Шануй та слухайся її, Марічко. Молячись за родину, дякуй Ісусику за неї і проси для неї здоров'я. Напевно, в тебе гарний досвід, і ти відчула на собі Божу любов, тому особливо бережно ставишся до Божого Закону. Дякуємо за малюнки. Вони прекрасні. На жаль, зараз ми не маємо можливості їх продемонструвати загалу. Як тільки вона з'явиться, ми обов'язково їх надрукуємо.

А ще нам твоя бабуся по секрету сказала, що 13 березня ти іменинниця. Редакція щиро вітає тебе і бажає Божого благословення та заступництва Діви Марії.

Дорогі дописувачі, якщо ви не бачите на сторінках віршів, які присилали, то це не означає, що ми їх загубили чи не хочемо друкувати. Це означає, що ми щомісяця розкриваємо певні теми. Коли наша тема й тема вашого вірша будуть схожими, то ми обов'язково надрукуємо його.

КРОСВОРД

Підготувала Наталія ЛЕХ

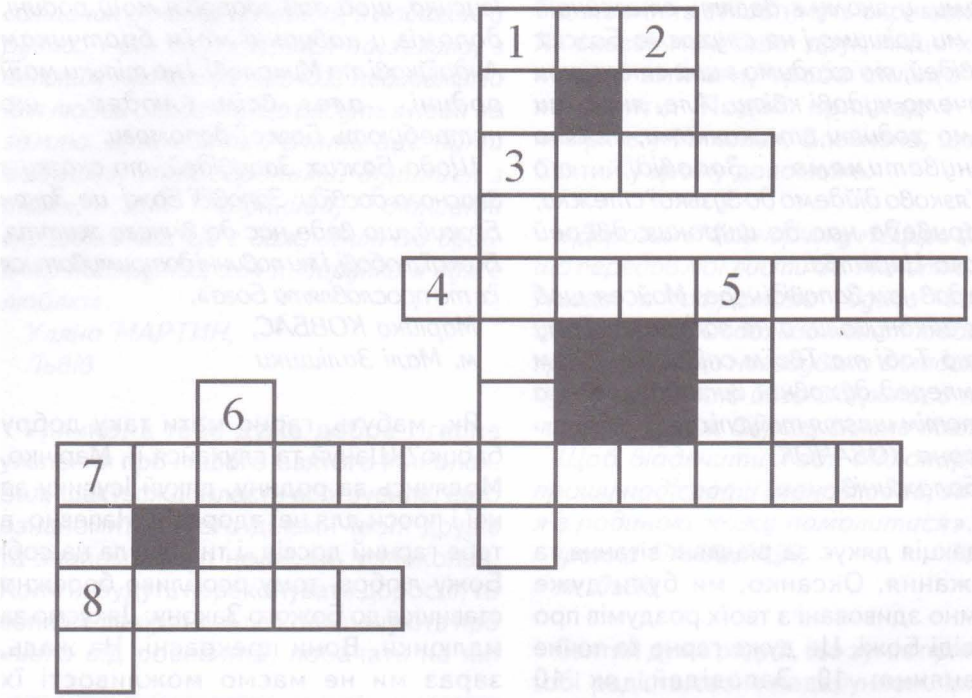

По горизонталі: 1. Один із п'яти органів чуття людини. 3. Про цю комаху кажуть, що вона надокучлива. 4. За що нас карають? 7. Як називається людина, яка одна з перших помирала мученицькою смертю за свою віру? 8. Місце, куди колись відсилали на заслання *(воно у Росії)*.

По вертикалі: 1. Один із природних катаклізмів *(пов'язаний із зміщенням літосферних плит)*. 2. Християнський молодіжний ... чи Народний ... України. 5. Господь заснував ..., і в ньому знайдуть захист убогі його народу *(Ісая, 14, 32)*. 6. У нього поклали померлого Ісуса. 7. 10 березня розпочинається Великий ...

Відповіді на кросворд за січень 2008:

По горизонталі: 2. Опікун. 5. Зірка. 7. Ясла. 8. Звіздар. 10. Анна. 11. Золото.

По вертикалі: 1. Шопка. 3. Коляда. 4. Різдво. 6. Ялинка. 9. Ірод.

НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР"

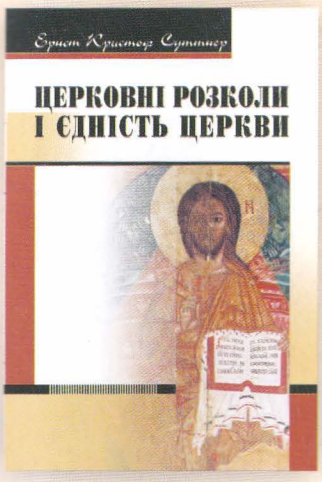

Ернст Кристоф Суттнер
Церковні розколи і єдність Церкви.
– Львів: Місіонер, 2007. – 152 с.

У монографії з'ясовано головні ідеї та положення II Ватиканського собору про таїнственний і земний виміри існування Церкви Христової, різні ступені її єдності та види церковних поділів. На численних прикладах з історії вселенського християнства та української церковної минувшини зокрема, автор розкриває засади збереження — попри усе розмаїття наявних еклезіяльних традицій — сопричасного єднання в лоні єдиної, святої, соборної й апостольської Церкви та вказує на конкретні обставини й наслідки його порушення — аж до виникнення розколів і міжконфесійних конфліктів.

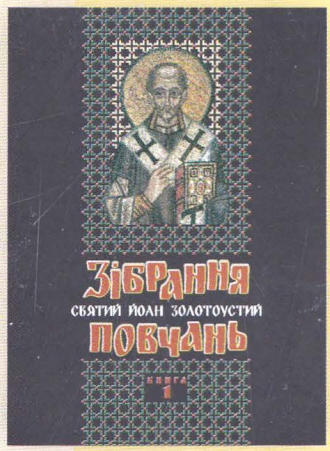

Святий Йоан Золотоустий. Зібрання повчань. Книга 1.
– Львів: Місіонер, 2007. – 376 с.

У книзі зібрано повчання великого Святого ранньої доби християнства — Йоана Золотоустого (†407), архиєпископа Константинополя, найкращого проповідника Сходу. Наділений апостольським служінням, він, подібно до Апостола Павла, горливо дбав про виховання пастви Христової в Євангельському дусі. Молитва, життя у Бозі, євангельські правди — ці та інші духовні скарби читач зможе пізнати завдяки безцінним словам святого Йоана Золотоустого.

Ця книга допомагає глибше розуміти суть духовного життя, зростати у Божих чеснотах, щоб осягнути найвищу мету — спасіння і вічне життя з Богом.

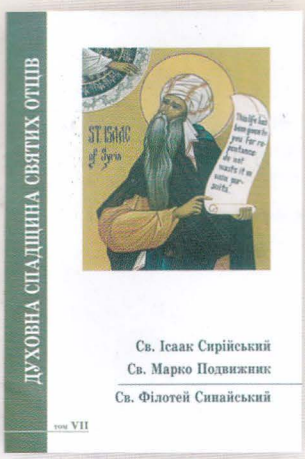

Духовна спадщина святих Отців. Том 7
Св. Ісаак Сирійський.
Св. Марко Подвижник. Св. Філотей Синайський.
– Львів: Місіонер, 2007. – 280 с.

«Міцно-преміцно держімся Христа, бо немало є таких, що всіляко намагаються вигнати Його зі своєї душі». — Це лиш одна з порад преподобного Філотея Синайського. А в книзі цій їх сила-силенна — безцінних перлин Божої премудрости, виречених устами святих Отців — Ісаака Сирійського, Марка Подвижника, Філотея Синайського.

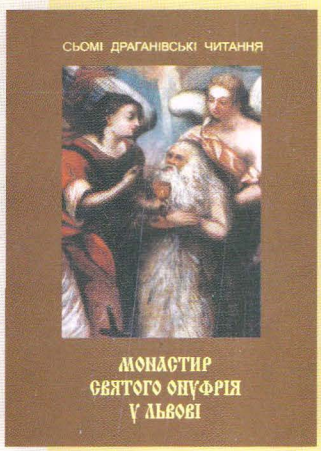

Монастир Святого Онуфрія у Львові.
Сьомі наукові Драганівські читання.
– Львів: Місіонер, 2007. – 308 с.

До сьомого випуску збірника «Драганівські читання» увійшли нові розвідки про пам'ятку української архітектури — церкву Святого Онуфрія у Львові. Висвітлено культурні, мистецькі та історичні аспекти досліджень цієї церкви.

■ НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ■

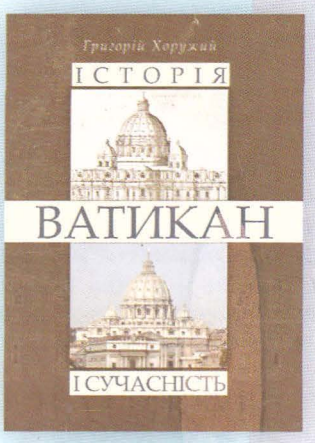

Григорій Хоружий
Ватикан: історія і сучасність.
– Львів: Місіонер, 2007. – 280 с.

Науково-популярна книга колишнього Посла України при Святому Престолі, доктора філософських наук, професора соціології Григорія Хоружого представляє світський погляд на історію і сучасну діяльність Ватикану. Керуючись національними інтересами нашої держави та необхідністю християнської єдності, автор представляє незаангажоване бачення Апостольської столиці та Католицької Церкви в цілому. Читачі знайдуть тут чимало матеріалів, пов'язаних із становленням Держави-Міста Ватикан, Римської Курії, з життям і діяльністю Івана Павла II та нинішнього Понтифіка Бенедикта XVI. Цікавими є розділи про Другий Ватиканський Собор, Соціальну доктрину Церкви, міждержавні та міжцерковні відносини і зокрема — українсько-ватиканські взаємини. У додатках подані Гімн Ватикану та короткі відомості з життя Римських Пап.

Станіслав Крайський
Принцеса Діана і агонія Європи.
– Львів: Місіонер, 2007. – 100 с.

Книжка польського письменника Станіслава Крайського «Принцеса Діана і агонія Європи» — це багатовекторне переосмислення феномену принцеси Діани, Попелюшки, що стала принцесою, звичайної жінки, що стала королевою мільйонів сердець, «святою Терезою з Лондона».

Автор робить спробу розповісти приховану правду про цю видатну і водночас трагічну постать та відповісти на низку важливих запитань: чи мусимо ми любити леді Ді, чому вона не могла прийняти католицьку віру; чи була вона феміністкою, чи існувала проти неї змова і, врешті-решт, чи не ця Європа, часткою якої вона була, поховала, руйнуючись, під своїми уламками принцесу Діану?

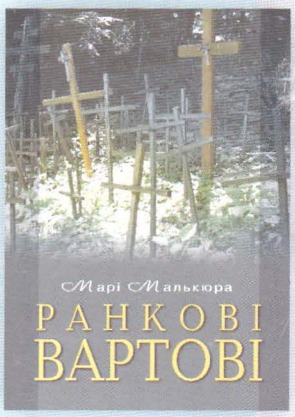

Марі Малькюра
Ранкові вартові.
– Львів: Місіонер, 2007. – 170 с.

На сторінках книги Марі Малькюри, французької викладачки і координаторки душпастирства молоді, представлено дванадцять історій Святих, свідків віри, мучеників, чиє життя було дуже коротким. Це — портрети молодих людей, яких Церква ставить за приклад для світу.

Адресована передовсім молоді, ця книга буде цікавою для читачів будь-якого віку, оскільки прикладами доводить: святість можлива у всіх ситуаціях і станах, тому що Господь є з нами у кожну хвилину нашого життя.

Апостольські повчання. Радіопроповіді з Ватикану.
– Львів: Місіонер, 2007. – 278 с.

До збірника увійшли 54 недільні проповіді, виголошені переважно отцями Василіянами по Ватиканському Радіо у 1982-1983 рр. до вірних в Україні. Радіопроповіді були вперше надруковані редакцією «Української Духовної Бібліотеки» у 1986 році в Римі.

Книга потрібна усім, хто вивчає і проповідує Боже слово.

З питань придбання звертатися за адресою: вул. Б. Хмельницького, 40 м. Львів, 79019 тел.: 8 (032) 272-90-80